

การประเมินผลได้ - ผลเสียของการสร้างงานในอุตสาหกรรม
ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ในแง่ของสังคม

ในบทที่ 2 ได้ศึกษาถึงอัตราผลตอบแทนภายในโครงการลงทุนของอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ โดยพิจารณาในแง่การลงทุนของ เอกชนว่าโครงการนี้ให้ผลตอบแทนแก่ผู้ลงทุนมากน้อยเพียงใด เพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจว่า ผู้ลงทุนควรลงทุนในกิจการนั้นหรือไม่ ในบทนี้ต้องการจะศึกษาว่า รัฐบาลควรมีบทบาทเกี่ยวกับการลงทุนของเอกชนอย่างไร รัฐบาลควรสนับสนุนหรือควบคุมกิจการนั้นหรือไม่ เพื่อการตัดสินใจดังกล่าว รัฐบาลจะต้องพิจารณาถึงผลตอบแทนการลงทุนของเอกชนเปรียบเทียบกับผลตอบแทนของสังคม ซึ่งมีลักษณะดังกรณีต่อไปนี้ คือ

1. ในกรณีที่ผลตอบแทนของเอกชนสูงกว่าผลตอบแทนของสังคม รัฐบาลควรมีบทบาทเข้าควบคุมหรือดำเนินการให้เอกชนต้องรับภาระผลเสียที่เกิดขึ้นต่อสังคม
2. ในกรณีที่ผลตอบแทนของเอกชนต่ำกว่าผลตอบแทนของสังคม กรณีนี้เอกชนอาจจะลงทุนในโครงการนี้ในปริมาณที่น้อยกว่าที่ควร หรืออาจไม่ลงทุนในโครงการนี้เลย รัฐบาลควรดำเนินการให้เอกชนผู้ลงทุนได้รับผลประโยชน์ หรือเสียค่าใช้จ่ายที่ตรงกับผลประโยชน์หรือค่าใช้จ่าย (Costs) ที่มีต่อสังคม
3. ในกรณีที่ผลตอบแทนของเอกชนเท่ากับผลตอบแทนของสังคม กรณีนี้เอกชนอาจจะลงทุนหรือไม่ลงทุนในโครงการนี้ ก็ขึ้นอยู่กับผลตอบแทนว่าสูงหรือต่ำเพียงใด เมื่อเปรียบเทียบกับโครงการอื่น ๆ และรัฐบาลไม่จำเป็นต้องดำเนินการอะไร

เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาของรัฐบาล จึงจำเป็นจะต้องศึกษาถึง
ผลได้ - ผลเสียในแง่สังคม (Social Benefit/Cost) เพื่อเปรียบเทียบ
ผลได้ - ผลเสียในแง่เอกชน (Private Benefit/Cost) ¹

ผลได้ - ผลเสียในแง่สังคม (Social Benefit/Cost)

ในการศึกษาผลได้ - ผลเสียในแง่สังคม จะแยกพิจารณาออกเป็น 2
ประการ คือ

1. ผลเสียในแง่สังคม (Social Costs)
2. ผลได้ในแง่สังคม (Social Benefits)

---

¹ สิ่งที่ทำให้ผลตอบแทนของสังคมแตกต่างจากผลตอบแทนของเอกชน คือ
 ผลกระทบภายนอกโครงการ และ Pricing

ผลกระทบภายนอกโครงการ คือ ผลกระทบที่ตกแก่หน่วยงานหรือบุคคลอื่น ๆ
 นอกเหนือจากเจ้าของโครงการ ซึ่งมีทั้งผลกระทบที่เป็นประโยชน์และผลกระทบที่ก่อให้เกิด
 เกิดความเสียหาย

Pricing คือ การตีค่าโดยใช้ค่าทางสังคม (Social Price) ซึ่งเป็น
 ราคาที่แสดงคุณค่านั้นต่อสังคม ซึ่งอาจแตกต่างกับราคาตลาด (Market Price)
 ของสิ่งนั้น

1. ผลเสียในแง่สังคม (Social Costs) ได้แก่

ก. Cost of Capital การหาค่านี้ทำได้โดยวิธีตีค่าทางสังคม (Social Pricing) หรือการคิดค่าเสียโอกาสของทุน (Opportunity Cost of Capital) โดยพิจารณาว่า ถ้าทุนจำนวนนี้ไม่นำมาลงทุนในอุตสาหกรรม แต่นำไปใช้ในการลงทุนทางด้านอื่น ๆ จะให้ผลตอบแทนเท่าไร ดังนั้น การนำเงินมาลงทุนในโครงการนี้จึงเท่ากับเสียผลประโยชน์ในโครงการอื่น ๆ ซึ่งผลประโยชน์อื่นนี้จะถือเป็นผลเสียของอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

ข. Cost of Labor ประเมินค่าโดยใช้วิธีตีค่าทางสังคม (Social Pricing) หรือการคิดค่าเสียโอกาสของแรงงาน (Opportunity Cost of Labor) โดยพิจารณาว่าถ้าแรงงานเหล่านี้ก่อนที่มาทำงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เคยมีผลประโยชน์หรือรายได้มาก่อน ดังนั้น การที่มาทำงานในอุตสาหกรรมนี้ก็จะทำให้สูญเสียรายได้เดิมที่เขาเคยได้รับ รายได้ที่สูญเสียถือว่าเป็นผลเสียในแง่สังคม (Social Cost) ของการสร้างงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งรายได้ที่สูญเสียไปอาจต่ำกว่ารายได้ที่ได้รับจากอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

ค. Externalities ซึ่งหมายถึงผลกระทบที่มีต่อบุคคลภายนอกโครงการ ได้แก่ Pollution ต่าง ๆ เช่น Water pollution, air pollution และ noise pollution ซึ่งถือว่าเป็น Social Costs หนึ่ง เพราะมีผลเสียต่อสวัสดิภาพของประชาชน การวัดไม่สามารถวัดค่าโดยตรงได้ แต่อาจวัดโดยใช้หลักค่าเสียโอกาส (Opportunity Cost) โดยคิดว่า ถ้ากำจัด Pollution เหล่านี้จะใช้เครื่องมืออะไร ราคาเท่าไร ราคาของเครื่องมือเหล่านี้จะถือว่าเป็น Cost of Pollution แต่อุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์มี Pollution น้อย

2. ผลได้ในแง่สังคม (Social Benefits) ได้แก่

ก. การสร้างงาน (Employment Creation) ซึ่งจะทำให้เกิด
ผลประโยชน์ต่อส่วนรวม ทำให้คนมีงานเพิ่มขึ้น จะทำให้รัฐบาลเกิดการประหยัดค่า
ใช้จ่ายในด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. การประหยัดสวัสดิการและค่าใช้จ่ายในการจัดหางาน
ของรัฐบาลให้กับคนว่างงาน
2. การลดลงของอาชญากรรม
3. การลดลงของโสเภณีหรือหญิงที่ค้าบริการ
4. ผลกระทบต่อการบริโภคอันสืบเนื่องมาจากการว่างงาน

ข. รายได้ของรัฐบาล (Government Revenue) รายได้ของ
รัฐบาลอันเกิดจากการเก็บภาษี ซึ่งรวมทั้งภาษีทางอ้อมด้วย

ค. การพัฒนาเทคโนโลยี (Technological effect) เป็นผล
ประโยชน์ที่ก่อให้เกิดความก้าวหน้าทางวิชาการหรือเทคนิคการผลิต เช่น การใช้
เครื่องจักรใหม่ การฝึกอบรม (Train) แรงงาน ทำให้การผลิตมีประสิทธิภาพและ
ประหยัดเวลา วิธีวัดทำได้โดยดูว่าการฝึกอบรมคนงานทำให้คนงานนั้นมีรายได้เพิ่ม
ขึ้นเท่าไร การใช้เครื่องจักรทำให้การผลิตมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นเท่าไร

ง. อื่น ๆ เช่น ความต่อเนื่อง (linkage) ระหว่างอุตสาหกรรม
หมายความว่า การที่อุตสาหกรรมนี้เกิดขึ้นก่อให้เกิดอุตสาหกรรมอื่น ๆ ติดตามมา

ผลได้ - ผลเสียของสังคมอันสืบเนื่องมาจากการสร้างงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น เป็นการแสดงถึงผลได้ - ผลเสียในแง่สังคมของอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ แต่เนื่องจากในการศึกษาทั้งหมดต้องใช้เวลานานมาก และในการศึกษานี้มีเวลาจำกัด ดังนั้น จึงศึกษาเฉพาะผลทางสังคมอันสืบเนื่องมาจากการสร้างงานให้คนทำ ทั้งนี้ เพราะได้พิจารณาแล้วว่า การศึกษาด้านนี้จะได้รับประโยชน์มาก และด้านแรงงานก็อาจถือได้ว่ามีความสำคัญสูงในการพัฒนาอุตสาหกรรมและการลงทุนโดยทั่วไป² ฉะนั้น การพิจารณาเฉพาะผลทางสังคมของการสร้างงานก็จะเป็นจุดเริ่มต้นที่ถือว่า เมื่อคำนึงถึงผลทางสังคมของการสร้างงานแล้ว ผลตอบแทนในแง่สังคมและเอกชนจะต่างกันมากน้อยเพียงใด โดยวัดความ

² วัตถุประสงค์ของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เพื่อส่งเสริมการลงทุนทุกประเภทที่เป็นประโยชน์แก่เศรษฐกิจและแรงงานของประเทศ และตามนโยบายของรัฐบาลได้แถลงไว้ต่อสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2518 ซึ่งมีรายละเอียดบางส่วนเน้นหนักเรื่องการส่งเสริมการลงทุน เพื่อสร้างงานให้ประชาชนคนไทยในประเทศได้ทำทั่วทุกคนนั้น บัดนี้ คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเห็นสมควรกำหนดนโยบายและหลักเกณฑ์การส่งเสริมการลงทุน ซึ่งมีหลักเกณฑ์ข้อหนึ่งว่า รัฐบาลจะส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการลงทุนที่จะสร้างงานให้คนทำได้จำนวนมาก โดยมีเงื่อนไขให้เป็นไปในทางที่คุ้มครองผลประโยชน์ของคนไทย และของประเทศไว้ให้มากที่สุด และมีเงื่อนไขที่มีผลในทางป้องกันพิษภัยที่จะเกิดกับทรัพยากรธรรมชาติ และสภาพแวดล้อมไว้อย่างรอบคอบ

การที่รัฐบาลส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมที่มีการจ้างงานมาก เพราะในปัจจุบันภาวะการว่างงานมีแนวโน้มสูงขึ้น ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ

แตกต่างระหว่างผลได้ - ผลเสียทางสังคม (Social Benefit/Cost) อันสืบเนื่องมาจากแรงงาน ถ้าเราหาค่ามาได้ก็จะสามารถบอกได้ว่า ปัจจัยแรงงานจะมีผลกระทบผลได้ - ผลเสียทางสังคม (Social Benefit/Cost) อย่างไร ถ้าพบว่า มีประโยชน์มากก็จะเป็นการสนับสนุนนโยบายของรัฐบาลที่เน้นการสร้างงานเป็นสิ่งสำคัญ แต่ถ้าวิเคราะห์ได้ผลประโยชน์น้อย ก็แสดงว่าการสร้างงานมีประโยชน์ไม่มากนัก

ในการประเมินค่าทางสังคมของอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ จะต้องทราบถึงลักษณะของแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ ทั้งนี้ เพราะลักษณะของแรงงานที่ต่างกันย่อมให้ผลได้ - ผลเสียในแง่สังคมแตกต่างกัน เช่น การจ้างแรงงานชายกับการจ้างแรงงานหญิง หรือการจ้างแรงงานที่มีการศึกษาสูงกับแรงงานที่มีการศึกษาค่ำ เป็นต้น นอกจากนี้ จะต้องศึกษาถึงลักษณะของแรงงานโดยทั่ว ๆ ไป เพราะในบางกรณีการประเมินค่าผลได้ - ผลเสียในแง่สังคมไม่สามารถหาข้อมูลจากแรงงานในอุตสาหกรรมนั้นได้โดยตรง เช่น แรงงานที่ทำงานในอุตสาหกรรมนี้ถ้าไม่มีการทำงานที่กรมแรงงานเป็นจำนวนเท่าไร หรือแรงงานเหล่านี้มีแนวโน้มจะเป็นอาชญากรรมมากน้อยแค่ไหน ดังนั้น เป็นต้น ดังนั้น ในการวิเคราะห์หาผลได้ - ผลเสียในแง่สังคม จึงต้องศึกษาลักษณะของแรงงานทั่ว ๆ ไป เพื่อเปรียบเทียบกับลักษณะของแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ และใช้ข้อมูลแรงงานทั่วไปที่มีลักษณะคล้ายกับแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ประเมินค่าความน่าจะเป็นของแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ว่ามีลักษณะอย่างไร ซึ่งจะต้องศึกษาถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ลักษณะของแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

ปัจจัยที่สำคัญในการพิจารณาถึงลักษณะของแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ อายุคนงาน เพศ การศึกษา ประสบการณ์ในการ

ทำงานมาก่อน ตลอดจนภูมิความรู้เดิม บัจจุบันเหล่านี้มีผลโดยตรงต่อโครงสร้างของ
แรงงาน และประสิทธิภาพในการผลิตของแรงงานในอุตสาหกรรม จากการสำรวจ
ในโรงงานผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ 3 บริษัท ในระยะ 3 ปี ปรากฏว่า

ก. อายุของแรงงาน ส่วนใหญ่ของแรงงานในโรงงานผลิตชิ้นส่วน
อิเล็กทรอนิกส์ เป็นคนในวัยหนุ่มสาว กล่าวคือ เมื่อแบ่งอายุของแรงงานออกเป็น
4 ช่วง³ อายุ 16 - 20 ปี 21 - 25 ปี 26 - 30 ปี และที่สูงกว่า 30 ปี
ในปีที่ 1 แรงงานที่มีอายุระหว่าง 16 - 20 ปี ในบริษัท ก. คิดเป็นร้อยละ 48
ของแรงงานทั้งหมด บริษัท ข. คิดเป็นร้อยละ 92.31 ของแรงงานทั้งหมด และ
บริษัท ค. คิดเป็นร้อยละ 60.55 ของแรงงานทั้งหมด

ในปีที่ 2 แรงงานที่มีอายุระหว่าง 16 - 20 ปี ในบริษัท ก.
คิดเป็นร้อยละ 50.41 ของแรงงานทั้งหมด บริษัท ข. คิดเป็นร้อยละ 90.00
ของแรงงานทั้งหมด และบริษัท ค. คิดเป็นร้อยละ 59.85 ของแรงงานทั้งหมด
ดังแสดงในตารางที่ 15 เมื่อคิดเฉลี่ยแรงงานทั้ง 3 บริษัท โดยเอาจำนวนแรง
งานในแต่ละบริษัทมาถ่วงน้ำหนักโดยเฉลี่ยทั้ง 2 ปี จะได้แรงงานที่มีอายุระหว่าง
16 - 20 ปี ร้อยละ 60.22 ของแรงงานทั้งหมด

³ การแบ่งอายุออกเป็น 4 ช่วง เพราะเป็นข้อมูลที่ได้รับจากบริษัท ก.
ข., ค. และการที่บริษัททั้ง 3 แบ่งลักษณะอย่างนี้ เพราะต้องการจะแบ่งอายุ
ของแรงงานให้ละเอียดยิ่งขึ้น ถ้าแบ่งช่วงกว้างกว่านี้จะทำให้ไม่ชัดเจน

ตารางที่ 15

แสดงจำนวนแรงงาน ช่วงอายุของแรงงาน คิดเป็นร้อยละในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ (บริษัท ก, ข, ค)

ช่วง อายุ (ปี)	จำนวนแรงงานใน อุตสาหกรรม	ปีที่ 1						ปีที่ 2						ปีที่ 3					
		บริษัท ก.		บริษัท ข.		บริษัท ค.		ร้อยละ		บริษัท ก.		บริษัท ข.		บริษัท ค.		ร้อยละ		บริษัท ก.	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	โดยเฉลี่ย	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	โดยเฉลี่ย	จำนวน	ร้อยละ		
16 - 20		120	48.00	120	92.31	109	60.55	66.95	490	50.41	180	90.00	395	59.85	66.75	1,100	61.11		
21 - 25		80	32.00	10	7.69	37	20.56	20.08	332	34.16	20	10.00	135	20.45	21.54	500	27.78		
26 - 30		35	14.00	-	-	34	18.89	10.96	119	12.24	-	-	130	19.70	10.65	150	8.33		
30 ปีขึ้นไป		15	6.00	-	-	-	-	2.00	31	3.19	-	-	-	-	1.06	50	2.78		
รวม		250	100.00	130	100.00	180	100.00	100.00	972	100.00	200	100.00	660	100.00	100.00	1,800	100.00		

ที่มา : บริษัท ก, ข และ ค.

ข. การศึกษา แรงงานในอุตสาหกรรมนี้มีการศึกษาสูงสุดในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แต่แรงงานส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และประถมศึกษาปีที่ 7 ดังแสดงในตารางที่ 16 ซึ่งเมื่อคิดเฉลี่ยทั้ง 3 บริษัท โดยใช้จำนวนแรงงานในแต่ละบริษัทมาถ่วงน้ำหนักจะได้ร้อยละ 46.3 ของแรงงานทั้งหมดจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 16

แสดงระดับการศึกษาของแรงงานในบริษัท ก, ข และ ค.

คิดเฉลี่ยทั้ง 3 ปี คิดเป็นร้อยละ

ระดับการศึกษา	จำนวนแรงงานคิดเป็นร้อยละของแรงงานในแต่ละบริษัท			
	บริษัท ก. (1)	บริษัท ข. (2)	บริษัท ค. (3)	เฉลี่ย (4)
ประถมศึกษาปีที่ 4	80	40	1	46.3
ประถมศึกษาปีที่ 7	10	30	99	43.7
มัธยมศึกษาปีที่ 3	10	30	-	10
รวม	100	100	100	100.0

ที่มา : col (1), col (2), col (3) มาจากบริษัท ก, ข, ค
col (4) หาค่าเฉลี่ยโดยนำจำนวนแรงงานทั้ง 3 บริษัทในปีที่ 1 และ 2 มาถ่วงน้ำหนัก (weight)

ค. เพศ จำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง
จะเห็นได้จากจำนวนแรงงานจากบริษัททั้ง 3 แห่ง โดยเฉลี่ยแล้วร้อยละ 90⁴
ของแรงงานทั้งหมดเป็นเพศหญิง ทั้งนี้ เพราะอุตสาหกรรมชนิดนี้มีลักษณะการทำ
งานแบบใช้ความละเอียด และเป็นงานที่ไม่ต้องใช้กำลังกายมาก จึงเหมาะสำหรับ
เพศหญิง

ง. ประสบการณ์ในการทำงาน แรงงานในอุตสาหกรรมนี้ประมาณ
ร้อยละ 50 ของแรงงานทั้งหมดเคยทำงานมาก่อน และแรงงานส่วนใหญ่มี
อาชีพทางด้านการเกษตรถึงร้อยละ 75 ของแรงงานทั้งหมด⁵ เมื่อพิจารณาถึงจำนวน
แรงงานที่เคยทำงานมาก่อนในแต่ละบริษัทพบว่า บริษัท ก. มีร้อยละ 60 ของแรง-
งานในบริษัทนั้น บริษัท ข. มีร้อยละ 10 และบริษัท ค. มีร้อยละ 50 เมื่อคิด
เฉลี่ยทั้ง 3 บริษัท โดยใช้จำนวนแรงงานในแต่ละบริษัทถ่วงน้ำหนักจะได้แรงงานที่
เคยทำงานมาก่อนร้อยละ 45.18 ของแรงงานทั้งหมดในปีที่ 1 และร้อยละ
50.92 ของแรงงานทั้งหมดในอุตสาหกรรมนี้ในปีที่ 2 เมื่อคิดเฉลี่ยทั้ง 2 ปีจะได้
ร้อยละ 48.05 ของแรงงานทั้งหมด ดังแสดงในตารางที่ 17

⁴ จากบริษัททั้ง 3 แห่ง แล้วมาหาค่าเฉลี่ย

⁵ สำนักงานสถิติแห่งชาติ การสำรวจการเคลื่อนย้ายถิ่นของประชากร

ตารางที่ 17

แสดงจำนวนคนงานที่เคยทำงานที่อื่นมาก่อนของบริษัท ก, ข และ ค.

ปี	จำนวนแรงงานที่เคยทำงานที่อื่นมาก่อน (คน)				
	บริษัท ก.	บริษัท ข.	บริษัท ค.	รวม	ร้อยละ
1	150	13	90	253	45.18
2	583	20	330	933	50.92

ที่มา : บริษัท ก. ร้อยละ 60 ของแรงงานในบริษัท ก.

บริษัท ข. ร้อยละ 10 ของแรงงานในบริษัท ข.

บริษัท ค. ร้อยละ 50 ของแรงงานในบริษัท ค.

เทียบออกมาเป็นจำนวนคน เพื่อต้องการหาร้อยละของทั้งอุตสาหกรรม

จ. ภูมิลาเนาเคิม⁶ แรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ มีภูมิลาเนาเคิมอยู่นอกเขตกรุงเทพมหานครเป็นส่วนใหญ่ จำนวนแรงงานที่อพยพมาส่วนใหญ่อพยพมาจากภาคกลาง รองลงไปที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

⁶ จากข้อมูลของบริษัทพบว่า แรงงานของบริษัท ก. ร้อยละ 50 มาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือและพึ่งอพยพมาใหม่ ๆ นอกจากนั้นมาจากภาคอื่น ๆ โดยเฉลี่ยทั่ว ๆ ไป แรงงานของบริษัท ข. ร้อยละ 70 มาจากภาคกลาง รองลงมาเป็นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และบริษัท ค. แรงงานส่วนใหญ่มาจากภาคกลาง ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าแรงงานส่วนใหญ่มาจากภาคกลาง รองลงไปที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

2. สภาพการขยายตัวโดยทั่วไปของกำลังแรงงานและแนวโน้มการ
ว่างงาน

กำลังแรงงาน⁷ ประชากรในวัยทำงาน (ผู้มีอายุ 11 ปีขึ้นไป)
ในช่วงปี 2490 ถึง 2503 เพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยประมาณร้อยละ 2.96 ต่อปี
ผู้มีอายุ 15 ปีขึ้นไป เพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 3.09 ต่อปี ซึ่งช้ากว่าการเพิ่ม
ประชากรรวม (อัตราการเพิ่มประชากร อัตราเฉลี่ยร้อยละ 3.2 ต่อปี) แต่ใน
ช่วงระยะ 2503 - 2512 ประชากรในวัยทำงาน (อายุ 11 ปีขึ้นไป) เพิ่มขึ้น
โดยเฉลี่ยร้อยละ 3.55 ต่อปี ผู้มีอายุ 15 ปีขึ้นไป เพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ
3.24 ต่อปี

จากการสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักรของสำนักงานสถิติแห่งชาติ
ระหว่างปี พ.ศ. 2514 - 2517⁸ ผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน (อายุ 11 ปีขึ้นไป)
มีประมาณ 16 ล้านคน จากประชากร 37 ล้านคน เป็นผู้ไม่มีงานทำประมาณ .7
ล้านคน และเมื่อพิจารณาเฉพาะในกรุงเทพ - ธนบุรีจะพบว่า กำลังแรงงานมี
ประมาณ 1.3 ล้านคน จากประชากรมีประมาณ 3.4 ล้านคน เป็นผู้ไม่มีงานทำ
.018 ล้านคน

⁷ Chirayu Israngkun, Nyle Spoelstru, Some Aspect of
 Labor use in Thailand May, 1971, pp. 4.

⁸ จำนวนจากตารางในภาคผนวก ตารางที่ 1, 2 คัดเฉลี่ยจากประชากร
 และกำลังแรงงาน 4 ปี (8 รอบ)

อัตราการใช้งาน จากการสำรวจแรงงานภาคสมัครใจทั่วราชอาณาจักร ระหว่างปี พ.ศ. 2514 - 2517 พบว่า ผู้ไม่มีงานทำต่อกำลังแรงงานทั่วประเทศมีไม่ถึงร้อยละ 1 ดังแสดงในตารางที่ 18 และถ้าพิจารณาเฉพาะในเขตกรุงเทพ - ธนบุรี ผู้ไม่มีงานทำมีอยู่ประมาณร้อยละ 1.34 ดังแสดงในตารางที่ 19

จากการวิเคราะห์ปริมาณกำลังแรงงาน การมีงานทำ และการว่างงาน ของกองวางแผนประชากรและกำลังคน สำนักคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จากปี 2514 - 2519 พบว่า ร้อยละของผู้ว่างงานต่อกำลังแรงงานในช่วง 2513 - 2514 มีอัตราต่ำกว่าร้อยละ 1 ต่อปี แต่ในช่วงปี พ.ศ. 2515 - 2519 ผู้ว่างงานต่อกำลังแรงงานอยู่ในช่วงร้อยละ 3.9 - 5.4 ต่อปี เมื่อคิดเฉลี่ยจะได้ร้อยละ 3.6 ต่อปี ดังแสดงในตารางที่

20

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แสดงเปอร์เซ็นต์การว่างงาน ตามลักษณะการทำงาน ชาย-หัวราชอาณาจักร พ.ศ. 2514 - 2517

พ.ศ.	% ผู้ไม่มีงานทำ ต่อกำลังแรงงาน	% ผู้เคยทำงาน มาก่อนต่อผู้ไม่มี งานทำ	% ผู้ไม่เคยทำ งานมาก่อนต่อ ผู้ไม่มีงานทำ	% อายุของผู้ไม่มีงานทำ											
				11 - 14 ปี			15 - 24 ปี			25 - 29 ปี			30 ปีขึ้นไป		
				ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
2514															
(มกราคม-มีนาคม)	.17	30.76	69.24	1.26	-	1.26	58.01	19.56	77.56	10.64	3.13	13.76	6.29	1.12	7.40
(กรกฎาคม-กันยายน)	.21	24.60	75.40	1.47	-	1.47	55.81	12.16	67.97	11.71	11.05	22.76	7.31	.48	7.79
2515															
(มกราคม-มีนาคม)	.50	47.07	52.93	.52	1.46	1.98	58.46	9.94	68.41	3.60	1.51	5.11	21.54	2.96	24.50
(กรกฎาคม-กันยายน)	.53	53.28	46.72	.90	.29	1.19	52.47	18.79	71.26	4.62	1.43	6.05	20.00	1.46	21.46
2516															
(มกราคม-มีนาคม)	.42	55.91	44.09	.44	.24	.69	42.54	9.25	51.78	15.47	5.36	20.83	23.04	3.41	26.45
(กรกฎาคม-กันยายน)	.43	41.75	58.25	3.10	.09	3.19	43.23	18.71	61.94	15.27	4.65	19.92	14.07	.87	14.94
2517															
(มกราคม-มีนาคม)	.81	33.42	66.58	2.99	3.16	6.15	45.14	18.69	63.83	5.92	3.37	9.29	16.24	4.49	20.73
(กรกฎาคม-กันยายน)	.42	25.90	74.10	2.44	.61	3.05	54.46	19.70	74.15	11.06	2.62	13.68	8.66	.46	9.12
เฉลี่ย	.43	39.09	60.91	1.64	.73	2.37	51.27	15.85	67.11	9.79	4.14	13.93	14.64	1.91	16.55

ที่มา : จำนวนจากตารางในภาคผนวก ตารางที่ 1, 3

แสดงเปอร์เซ็นต์การว่างงาน ตามลักษณะการทำงาน อายุ พระนคร ธนบุรี พ.ศ. 2514 - 2517

พ.ศ.	% ผู้ไม่มีงานทำ ต่อกำลังแรงงาน	% ผู้เคยทำงาน มาก่อนต่อผู้ไม่มี งานทำ	% ผู้ไม่เคยทำ งานมาก่อนต่อ ผู้ไม่มีงานทำ	% อายุของผู้ไม่มีงานทำ											
				11 - 14 ปี			15 - 24 ปี			25 - 29 ปี			30 ปีขึ้นไป		
				ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
2514															
(มกราคม-มีนาคม)	1.3	32.25	67.75	1.40	-	1.40	40.29	29.37	69.67	16.02	3.90	19.92	7.22	1.78	9.00
(กรกฎาคม-กันยายน)	.92	19.70	80.30	2.01	-	2.01	51.84	25.66	77.50	8.93	3.85	12.78	6.65	1.05	7.71
2515															
(มกราคม-มีนาคม)	1.39	44.08	55.92	1.93	.64	2.57	36.85	24.32	61.17	9.53	5.09	14.62	14.94	6.7	21.64
(กรกฎาคม-กันยายน)	2.06	41.83	58.17	2.17	.89	3.06	41.90	28.41	70.31	10.47	2.7	13.17	11.50	1.96	13.46
2516															
(มกราคม-มีนาคม)	1.04	41.75	58.25	.50	.50	1.00	45.19	19.37	64.56	12.77	5.45	18.22	14.71	1.5	16.21
(กรกฎาคม-กันยายน)	1.29	30.37	69.63	-	.39	.39	45.61	24.13	69.74	9.51	8.26	17.77	10.57	1.52	12.09
2517															
(มกราคม-มีนาคม)	1.32	25.93	74.07	1.04	.65	1.69	44.71	18.99	63.70	10.10	4.42	14.52	16.38	3.71	20.09
(กรกฎาคม-กันยายน)	1.36	16.48	83.52	2.86	.94	3.80	49.66	24.91	74.57	8.58	4.78	13.36	7.02	1.25	8.27
เฉลี่ย	1.34	31.55	68.45	1.49	.50	1.99	44.51	24.40	68.90	10.74	4.81	15.55	11.12	2.43	13.56

ที่มา : จำนวนจากตารางในภาคผนวก ตารางที่ 2, 4

ตารางที่ 20

ปริมาณกำลังแรงงาน การมีงานทำ และการว่างงานของประเทศไทย
ระหว่างปี 2513 - 2519

จำนวน : พันคน

พ.ศ.	กำลังแรงงาน	ผู้มีงานทำ	ผู้ว่างงาน	ร้อยละของผู้ว่างงาน ต่อกำลังแรงงาน
2513	16,502	16,402	100	0.61
2514	16,928	16,843	85	0.52
2515	17,363	16,503	860	5.0
2516	17,814	16,972	842	4.7
2517	18,288	17,570	718	3.9
2518	18,771	17,842	929	4.9
2519	19,211	18,165	1,046	5.4

ที่มา : กองวางแผนประชากรและกำลังคน สำนักคณะกรรมการพัฒนา
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 20 สิงหาคม 2519.

ลักษณะของกำลังแรงงานที่ว่างงาน ปัจจัยที่จะพิจารณาลักษณะ
แรงงานที่ว่างงานได้แก่

1. อายุ ส่วนใหญ่อายุของคนว่างงานเป็นคนวัยหนุ่มสาว
ตั้งจะเห็นได้จากการสำรวจแรงงานภาคสมัครใจ ระหว่างปี 2514 - 2517
เป็นจำนวน 8 ร้อย ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ แรงงานที่ไม่มีงานทำมีอายุ

ระหว่าง 15 - 24 ปี คิดโดยเฉลี่ยทั้ง 8 รอบ มีอยู่ร้อยละ 67.11 ของจำนวน
แรงงานที่ไม่มีงานทำทั้งหมด (ทั่วราชอาณาจักร) ดังแสดงในตารางที่ 18 เมื่อ
คิดเฉพาะกรุงเทพ - ธนบุรี แรงงานที่ไม่มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 - 24 ปี
คิดโดยเฉลี่ยทั้ง 8 รอบมีอยู่ร้อยละ 68.90 ของแรงงานที่ไม่มีงานทำทั้งหมดใน
กรุงเทพ - ธนบุรี ดังแสดงในตารางที่ 19

2. การศึกษา ส่วนใหญ่จะมีการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4⁹

3. เพศ ผู้ที่ว่างงานส่วนใหญ่เป็นเพศชาย¹⁰ เพราะเพศหญิง
ส่วนมากทำงานให้แก่ครอบครัวโดยมิได้รับค่าจ้างหรือทำงานส่วนตัว ซึ่งถือว่าเป็น
พวกนอกกำลังแรงงาน

4. ประสบการณ์ในการทำงาน แรงงานที่ว่างงานทั่วราชอาณาจักร
ระหว่างปี 2514 - 2517 คิดโดยเฉลี่ยร้อยละ 60.91 ของผู้ว่างงานทั้ง-
หมดไม่เคยทำงานมาก่อน ดังแสดงในตารางที่ 18 เฉพาะในเขตกรุงเทพ ธนบุรี
ร้อยละ 68.45 ของผู้ไม่มีงานทำไม่เคยทำงานมาก่อน ดังแสดงในตารางที่ 19

จากการศึกษาลักษณะของแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์
เมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะของแรงงานที่ว่างงานโดยทั่วไป พบว่ามี
ลักษณะคล้ายคลึงกัน ไม่ว่าจะ เป็นในด้านอายุซึ่งอยู่ในวัยหนุ่มสาว หรือการศึกษา

⁹ สำนักงานสถิติแห่งชาติ รายงานภาคสมบูรณการสำรวจแรงงานทั่ว
ราชอาณาจักร รอบ 2 2517 ตารางที่ 168 หน้า 34.

¹⁰ จากสถิติแรงงานปี 2514 - 2517 หรืออาจจะดูตัวเลขได้จาก
ตารางที่ 18, 19.

ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตลอดจนประสบการณ์ในการทำงาน จะแตกต่างกันก็เฉพาะแต่ในเรื่องเพศ ทั้งนี้ เนื่องจากแรงงานที่ว่างงานส่วนใหญ่เป็นเพศชาย แต่อุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ใช้แรงงานที่เป็นเพศหญิงเป็นจำนวนมาก แต่อย่างไรก็ตาม การที่ลักษณะโดยทั่ว ๆ ไปของแรงงานที่ว่างงานมีลักษณะคล้ายกับคุณสมบัติของแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ การตั้งโรงงานอุตสาหกรรมนี้จึงเท่ากับเป็นการสร้างงานให้แก่คนที่ว่างงานอย่างแท้จริง ถึงแม้จะเป็นเฉพาะเพศหญิงก็ตาม

แนวโน้มการจ้างงานภายในโครงการ

ในการศึกษาถึงจำนวนแรงงานที่ทำงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ จะเห็นว่าจำนวนแรงงานที่ทำงานในอุตสาหกรรมนี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น และเนื่องจากอุตสาหกรรมที่กำลังศึกษาเพิ่งเริ่มดำเนินงานมาได้เพียง 2 - 3 ปี ดังนั้น ข้อมูลที่แสดงถึงการจ้างงานในกิจการนี้จึงมีเพียง 2 ปี คือ จำนวนแรงงาน 560 คน ในปีที่ 1 และเพิ่มขึ้นเป็น 1,832 คน ในปีที่ 2 ¹¹ แต่ในการประเมินผลทางสังคมของการสร้างงานต้องการข้อมูลในระยะเวลา 10 ปี ¹² ดังนั้น ข้อมูลตั้งแต่ปีที่ 3 ขึ้นไป จึงเป็นข้อมูลที่คาดคะเน (estimate) ซึ่งได้มาจากนโยบายของบริษัทที่วางแผนการจ้างงานในปีที่ 3 เป็น 3,074 คน และจะจ้างงาน

¹¹ คำนวณมาจากตารางที่ 15.

¹² เนื่องจากในการคำนวณผลตอบแทนในโครงการของเอกชนใช้ระยะเวลา 10 ปี ฉะนั้น เพื่อให้เปรียบเทียบกันได้ การประเมินผลทางสังคมจึงต้องใช้ระยะเวลา 10 ปีด้วย

สูงสุดในปีที่ 5 เป็นจำนวน 10,100 คน ซึ่งจะเป็นจำนวนสูงสุด เพราะบริษัท คาดว่าปีที่ 5 จะเป็นปีที่สามารถผลิตได้เต็มสมรรถภาพ (Capacity) และในการประเมินค่าของโครงการจะตั้งสมมติฐานไว้ว่า บริษัทจะไม่ขยายการลงทุน เพิ่มขึ้น ดังนั้น จำนวนแรงงานในปีที่ 6 ถึงปีที่ 10 จึงเท่ากับจำนวนแรงงานในปีที่ 5 ดังแสดงในตารางที่ 21

ตารางที่ 21

แสดงแนวโน้มของการจ้างงานภายในโครงการอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

หน่วย : คน

ปี	บริษัท ก.	บริษัท ข.	บริษัท ค.	รวม
1	250	130	180	560
2	972	200	660	1,832
3	1,800	274	1,000	3,074
4	3,500	550	2,000	6,050
5	6,000	600	3,500	10,100
6	6,000	600	3,500	10,100
7	6,000	600	3,500	10,100
8	6,000	600	3,500	10,100
9	6,000	600	3,500	10,100
10	6,000	600	3,500	10,100

ที่มา : บริษัทที่ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

การประเมินผลได้ - ผลเสียในแง่สังคมอันสืบเนื่องมาจากการสร้างงาน

ในการศึกษาจะแยกพิจารณาออกเป็น 2 ประการ คือ

1. ผลเสียในแง่สังคมของแรงงาน (Social Cost of Labor)
2. ผลประโยชน์ในแง่สังคมของแรงงาน (Social Benefit of Labor)

1. ผลเสียในแง่สังคมของแรงงาน (Social Cost of Labor)

คือ การตีค่าแรงงานตามราคาสังคม (Social Price) หรือการวัดค่าเสียโอกาสของแรงงาน (Social Opportunity Cost of Labor) โดยพิจารณาว่า ก่อนที่แรงงานเหล่านี้จะมาทำงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ถ้าเขาเคยได้รับรายได้¹³ จากที่อื่นมาก่อน รายได้อันนี้จะถือว่าเป็นค่าเสียโอกาสของการจ้างแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับในกรณีแรงงานเหล่านี้เดิมว่างงานอยู่ การพิจารณาว่าค่าเสียโอกาสของแรงงานที่ว่างงานอยู่เป็นศูนย์ก็อาจจะนำไปสู่ข้อสรุปที่ผิดพลาดได้ เพราะยังมีสาเหตุอื่น ๆ ซึ่งถือว่าเป็นค่าเสียโอกาสของการจ้างแรงงาน เช่น การว่างงานที่เกิดจากความพอใจหรือการอพยพมาทำงานในกรุงเทพฯ ทำให้เสียค่าใช้จ่ายในการเดินทาง (Transportation Cost) ค่าที่พักอาศัย ค่าความแออัดของประชากรที่เพิ่มขึ้นจากการอพยพมาทำงานในเขตกรุงเทพมหานครมากขึ้น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีทั้งสิ่งที่วัดได้ (Tangible) และสิ่งที่วัดไม่ได้ (Intangible) ดังนั้น ในการศึกษาเกี่ยวกับการหาค่าเสียโอกาสของแรงงานจะพิจารณาดังต่อไปนี้

---

¹³ รายได้ที่ได้รับควรเป็น Unprotected Sector Wage คือ ค่าจ้างที่กำหนดโดยเสรีในตลาด

ก. การหาค่าเสียโอกาสของแรงงาน (Social Opportunity Cost of Labor) ประเภทที่เคยทำงานมาก่อนของอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

ปัจจัยสำคัญในการวัดค่าเสียโอกาสของแรงงาน (Social Opportunity Cost of Labor) ในกรณีนี้ คือ จำนวนแรงงานที่เคยทำงานมาก่อน และรายได้ที่เขาเคยได้รับก่อนที่จะมาทำงานในอุตสาหกรรมนี้

- จำนวนแรงงานที่เคยทำงานที่อื่นมาก่อน การคำนวณหาจำนวนแรงงานที่เคยทำงานมาก่อน คำนวณได้จากการนำอัตราส่วนของแรงงานที่เคยทำงานที่อื่นมาก่อนในแต่ละบริษัท คือ บริษัท ก. ร้อยละ 60 ของแรงงานในบริษัทนี้ เคยทำงานมาก่อน บริษัท ข. ร้อยละ 10 ของแรงงานในบริษัท ข. และบริษัท ค. ร้อยละ 50 ของแรงงานในบริษัท ค. (จากตารางที่ 17) คูณกับจำนวนแรงงานที่คาดว่าจะจ้างทำงานในบริษัท ก, ข และ ค. ตามลำดับ (จากตารางที่ 21) ก็จะได้จำนวนแรงงานที่เคยทำงานที่อื่นมาก่อนจากปีที่ 1 จนถึงปีที่ 10 เมื่อพิจารณาจำนวนแรงงานที่เคยทำงานมาก่อนในแต่ละบริษัท จะพบว่ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในช่วงปีที่ 1 ถึงปีที่ 5 ส่วนปีที่ 5 ขึ้นไปมีจำนวนคงที่ เช่น บริษัท ก. ในปีที่ 1 จ้างแรงงานที่เคยทำงานมาแล้วจำนวน 150 คน และมีแนวโน้มจ้างแรงงานประเภทนี้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนสูงสุดเพิ่ม 3,600 คน ในปีที่ 5 และจากปีที่ 5 - 10 จำนวนแรงงานคงที่ คือ เท่ากับ 3,600 คนทุกปี ส่วนบริษัทอื่น ๆ ก็มีลักษณะเช่นเดียวกับบริษัท ก. ดังแสดงในตารางที่ 23

- รายได้ที่เคยได้รับก่อนที่จะมาทำงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ จากการสำรวจผลิตภัณฑ์เบื้องต้นรายภาค (Gross Regional Product) ระหว่างปี 2513 - 2519 พบว่ารายได้เฉลี่ยในแต่ละภาคมีแนวโน้ม

สูงขึ้นทุกภาค ภาคกลางจะมีรายได้เฉลี่ยต่อคนในแต่ละปีสูงกว่าทุกภาค และรายได้
โดยเฉลี่ยต่อคนในแต่ละปีของภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีรายได้ต่ำกว่าทุกภาค ดัง
แสดงในตารางที่ 22

ตารางที่ 22

ผลิตภัณฑ์เบื้องต้นรายภาคคิดตามราคาตลาดระหว่างปี 2513 - 2519

หน่วย : บาท

ปี	ภาคกลาง		ตะวันออกเฉียงเหนือ	เหนือ	ใต้	ทั่วประเทศ
	กรุงเทพมหานคร	จังหวัดอื่น ๆ				
2513	11,495	4,850	1,680	2,598	3,751	3,741
2514	11,769	5,247	1,677	2,630	3,720	3,858
2515	12,553	5,949	1,771	2,986	4,274	4,266
2516	14,938	7,696	2,358	3,981	5,577	5,456
2517	18,141	9,368	2,808	4,903	6,443	6,595
2518	18,961	9,965	2,972	5,131	6,832	6,969
2519	20,048	11,384	3,141	5,454	7,230	7,568

ที่มา : กองบัญชีรายได้ประชาชาติ สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
แห่งชาติ

จากตารางที่ 22 จะเห็นว่ารายได้โดยเฉลี่ยต่อคนในภาคกลางมี
แนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 4,850 บาท/ปี ในปี 2513 เป็น 11,384 บาท/ปี ในปี
2519 ส่วนภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพิ่มจาก 1,680 บาท/ปี ในปี 2513 เป็น
3,141 บาท/ปี ในปี 2519 และเมื่อคิดเฉลี่ยทั้ง 2 ภาคจะเห็นว่า มีรายได้โดย
เฉลี่ยต่อคนต่อปี มีค่าใกล้เคียงกับรายได้โดยเฉลี่ยทั่วประเทศ

ในการหาค่าเสียโอกาสของแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ ควรจะใช้
รายได้ที่เขาได้รับในแต่ละภาค¹⁴ เป็นค่าเสียโอกาสของแรงงานที่มาจากภาค
นั้น ๆ สิ่งที่น่าสนใจคือ ค่าเฉลี่ยของผลิตภัณฑ์เบื้องต้นรายภาค (Gross
Regional Product) เป็นค่าที่คิดเฉลี่ยจากประชากรทั้งหมดในแต่ละภาค แต่ใน
การศึกษาเกี่ยวกับค่าเสียโอกาสของแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์
ต้องการหาเฉพาะรายได้ของคนที่มีงานทำ ดังนั้น ถ้าพิจารณาในแต่ละภาค
การใช้ค่าผลิตภัณฑ์เบื้องต้นรายภาคมาใช้แทนค่าเสียโอกาสของแรงงาน (Social
Opportunity Cost of Labor) อาจทำให้การที่ค่ารายได้นี้ต่ำเกินความเป็น
จริง (Under estimate) แต่เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของแรงงานที่เคยทำงาน
มาก่อน ส่วนใหญ่มักอยู่ทางสาขาเกษตร ซึ่งมักจะมีรายได้ต่ำ และอาจจะมีการ

¹⁴ การวัดค่า Social Opportunity Cost of Labor ในหนังสือ
Employment Creation in Developing Societies. The Situation of
Labor in Dependent Economic edited by Karl Wohlmuth สรุปว่า
Social Opportunity Cost สำหรับงานในชนบท คือ ค่าจ้างในเซกเตอร์ และ
ของแรงงานในเมือง คือ ค่าจ้างใน Unprotected Sector.

ว่างงานแอบแฝง ดังนั้น การใช้ค่าผลิตภัณฑ์เบื้องต้นรายภาค เป็นตัวแทนรายได้ของประชาชนที่เคຍทำงานในภาคต่าง ๆ ก็จะเป็นค่าที่เหมาะสม แต่เนื่องจากไม่สามารถกำหนดอย่างแน่ชัดได้ว่าในจำนวนแรงงานทั้งหมดนั้น มีแรงงานที่เคยทำงานมาก่อนมาจากภาคไหน เป็นจำนวนร้อยละเท่าไร จากข้อมูลการศึกษาทราบแต่เพียงว่าแรงงานส่วนใหญ่มาจากภาคกลาง และรองลงมาคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และค่าเฉลี่ยของทั้ง 2 ภาคใกล้เคียงกับผลิตภัณฑ์เบื้องต้นประชาชาติ (Per Capita Gross Domestic Product) ดังนั้น ในการวิเคราะห์ในที่นี้จะพิจารณาค่าเสียโอกาสของแรงงานที่เคยทำงานมาก่อนในรูปของผลิตภัณฑ์เบื้องต้นประชาชาติต่อบุคคล

การคำนวณหาค่าเสียโอกาสของแรงงานที่เคยทำงานมาก่อน

เมื่อคำนวณหาจำนวนแรงงานที่เคยทำงานมาก่อนในแต่ละปี นำไปคูณกับค่าของผลิตภัณฑ์เบื้องต้นประชาชาติต่อบุคคลในแต่ละปี ผลของการคำนวณคือค่าเสียโอกาสของแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์จากบริษัททั้งสาม ซึ่งผลการคำนวณตั้งแต่ปี 1 - 10 ค่าเสียโอกาสของแรงงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากจำนวน 1,380,368 บาท ในปีที่ 1 เป็น 64,552,120 บาท ในปีที่ 10 และเมื่อพิจารณาแยกแต่ละบริษัท ก็จะมีแนวโน้มสูงขึ้นเช่นเดียวกับทั้งอุตสาหกรรม ดังจะเห็นได้จาก

บริษัท ก. ค่าเสียโอกาสของแรงงานเป็น 818,400 บาท ในปีที่ 1 เพิ่มขึ้นเป็น 42,955,200 บาท ในปีที่ 10 บริษัท ข. ค่าเสียโอกาสของแรงงานเป็น 70,928 บาท ในปีที่ 1 เพิ่มขึ้นเป็น 715,920 บาท ในปีที่ 10 และบริษัท ค. ค่าเสียโอกาสของแรงงานเป็น 491,040 บาท ในปีที่ 1 เพิ่มขึ้นเป็น 20,881,000 บาท ในปีที่ 10 ดังแสดงในตารางที่ 23

จำนวนแรงงานที่เคยทำงานที่อื่นมาก่อน และค่าเสียโอกาสของแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

หน่วย : 1 หน่วย

ปีที่	(1) จำนวนแรงงานที่เคยทำงานมาก่อน				(2) ผลิตภัณฑ์เบื้องต้น ประชากรชาติต่อบุคคล	(3) ค่าเสียโอกาสของแรงงานในอุตสาหกรรม			
	บริษัท ก.	บริษัท ข.	บริษัท ค.	รวม		บริษัท ก.	บริษัท ข.	บริษัท ค.	รวม
1	150	13	90	253	5,456	818,400	70,928	491,040	1,380,368
2	583	20	330	933	6,595	3,844,885	131,900	2,176,350	6,153,135
3	1,080	27	500	1,607	6,969	7,526,520	188,163	3,484,500	11,199,183
4	2,100	55	1,000	3,155	7,568	15,892,800	416,240	7,568,000	23,877,040
5	3,600	60	1,750	5,410	8,355	30,078,000	501,304	14,621,250	45,200,550
6	3,600	60	1,750	5,410	9,070	32,652,000	544,200	15,872,500	49,068,700
7	3,600	60	1,750	5,410	9,786	35,229,600	587,160	17,125,500	52,942,260
8	3,600	60	1,750	5,410	10,501	37,803,600	630,060	18,376,750	56,810,410
9	3,600	60	1,750	5,410	11,217	40,381,200	673,020	19,629,750	60,683,970
10	3,600	60	1,750	5,410	11,932	42,955,200	715,920	20,881,000	64,552,120

ที่มา : (1) ข้อมูลในปีที่ 1, 2 มาจากตารางที่ 17

ข้อมูลในปีที่ 3 ถึงปีที่ 10 คำนวณมาจากตารางที่ 21 โดยใช้อัตราร้อยละของคนที่เคยทำงานมาก่อนจากตารางที่ 17 คือ บริษัท ก. ร้อยละ 60 บริษัท ข. ร้อยละ 10 และบริษัท ค. ร้อยละ 50

(2) จากตารางที่ 22 Column สุดท้าย โดยเริ่มปี 2516 เป็นปีที่ 1 ส่วนตั้งแต่ปีที่ 5 ขึ้นไปได้มาจากกะประมาณ (estimate) โดยใช้ Trend

x (2)

ข. ค่าใช้จ่ายในการเคลื่อนย้าย (Migration Cost) ซึ่งได้แก่
ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง (Transportation Cost) ค่าที่พักอาศัย และเงินพิเศษ
ใช้เลี้ยงชีพในระหว่างที่ยังไม่ไถ่ถอน

ในการศึกษาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการเคลื่อนย้ายสำหรับใน
กรณีของอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ จะสมมติให้ค่าใช้จ่ายในการเคลื่อน
ย้ายมีค่าเท่ากับศูนย์ ถึงแม้ว่าลักษณะของแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็ก-
ทรอนิกส์ ส่วนใหญ่อพยพมาจากภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และในการ
อพยพของแรงงานเหล่านี้จะเสียค่าใช้จ่ายในการเคลื่อนย้าย (Migration Cost)
ซึ่งถือว่าเป็นค่าใช้จ่ายทางสังคม (Social Cost) อย่างหนึ่ง แต่ไม่ถือว่าเป็นค่า
ใช้จ่ายทางสังคม (Social Cost) อันเนื่องมาจากอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วน
อิเล็กทรอนิกส์ ทั้งนี้ เนื่องจากการเคลื่อนย้ายของแรงงานเหล่านี้มิได้เกิดขึ้น
เนื่องจากโรงงานอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เพราะอุตสาหกรรมนี้จะ
เกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้น แรงงานเหล่านี้ก็ยังคงต้องอพยพเข้ามาทำงานทำในเขต
กรุงเทพมหานคร และก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเคลื่อนย้ายอยู่แล้ว เพราะการ
เคลื่อนย้ายมีสาเหตุมาจากปัจจัยดึงดูดและปัจจัยผลักดัน¹⁵ หลายประการ
และถึงแม้ว่าโรงงานอุตสาหกรรมจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ดึงดูดใจให้แรงงานเหล่านี้

¹⁵ ปัจจัยดึงดูดได้แก่ ความต้องการแรงงานตามฤดูกาล ค่าจ้างในเบื้องต้น
 ซึ่งสูงกว่า การชักนำของญาติมิตร และความต้องการศึกษา

ปัจจัยผลักดันได้แก่ การไม่มีที่ดินทำกิน การขาดแคลนน้ำ ที่ดินขาดความ
 อุดมสมบูรณ์ และการขาดแคลนอุตสาหกรรมในชนบท

อพยพเข้ามากรุงเทพฯ และผู้พหุส่วนใหญ่มาทำงานทำ ¹⁶ แต่โรงงานอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ก็มีส่วนน้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนอุตสาหกรรมทั้งหมด และจำนวนคนที่อพยพเข้ามา ¹⁷ ดังนั้น ในการวิเคราะห์จึงสมมติให้ค่าใช้จ่ายในการเคลื่อนย้ายเป็นศูนย์

2. ผลประโยชน์ในแง่สังคม (Social Benefit) ของการทำงาน ซึ่งได้แก่

ก. การประหยัดสวัสดิการและค่าใช้จ่ายของรัฐบาลในการจัดหา งานให้ประชาชนทำ

ปัญหาการว่างงาน เป็นปัญหาที่รัฐบาลต้องให้ความช่วยเหลือ ดังนั้น
การลงทุนในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์จะช่วยให้มีการจ้างแรงงานเพิ่มขึ้น

¹⁶ สรุปจากการศึกษาของ เพ็ญพร ชีระสวัสดิ์ "ปัจจัยอันเป็นมูลเหตุของการย้ายถิ่นของประชากรในชนบทในประเทศไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท แผนกวิชาสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516) ตารางที่ 12 หน้า 44

สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักรวการย้ายถิ่นของประชากร พ.ศ. 2517
กรุงเทพมหานคร หน้า 9

สรุปได้ว่า มูลเหตุของการย้ายถิ่นเข้ามาในกรุงเทพมหานคร เพื่อมาทำงานและมาทำงานทำเป็นส่วนใหญ่

¹⁷ จากการสำรวจของกรมแรงงาน กระทรวงมหาดไทย ปี 2516 จำนวนอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร มีจำนวน 18,433 โรง อุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์คิดเป็นร้อยละ .2 ของจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมทั้งหมด จำนวนแรงงานที่อพยพเข้ามา จำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์คิดเป็นร้อยละ 2 ของแรงงานที่อพยพเข้ามาทั้งหมด

จึงเท่ากับเป็นการลดภาระและค่าใช้จ่ายของรัฐบาลที่เกี่ยวกับสวัสดิการของรัฐบาล
ที่ช่วยเหลือคนว่างงาน สำหรับประเทศไทยรัฐบาลไม่มีสวัสดิการช่วยเหลือคนว่าง
งานโดยตรง แต่มีหน่วยงานของรัฐบาลที่ช่วยจัดหางานให้ประชาชน คือ กองจัดหา
งาน กรมแรงงาน กระทรวงมหาดไทย โดยรัฐบาลเสียค่าใช้จ่ายในกรณีนี้อยู่ในร
ูปประมาณแผ่นดิน

การศึกษาในที่นี้ต้องการจะศึกษาว่า อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์จะ
ช่วยลดค่าใช้จ่ายในด้านการจัดหางานได้มากน้อยแค่ไหน ดังนั้นจึงต้องศึกษาว่า

1. งบประมาณรายจ่ายที่รัฐบาลจ่ายสำหรับการไ้จ้างของ
คนต่อหัว เป็นจำนวนเท่าไร
2. แรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์จะช่วย
ลดรายจ่ายเป็นจำนวนเท่าไร

1. งบประมาณรายจ่ายที่รัฐบาลจ่ายสำหรับการไ้จ้างของคนต่อหัว
ซึ่งจะต้องพิจารณาถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ

งบประมาณรายจ่าย รัฐบาลได้ใช้จ่ายเงินเกี่ยวกับการจัดหางาน
ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2514 - 2519 มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น จาก 1,296,400 บาท ใน
ปี 2514 เป็น 3,034,300 บาท ในปี 2519 ดังแสดงในตารางที่ 24

จำนวนผู้ได้รับการบรรจุ จากปี 2510 - 2517 จำนวนผู้ได้รับ
การบรรจุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 8,464 คนในปี 2510 เป็นผู้ได้รับการบรรจุจำนวน
24,651 คนในปี 2517 และผู้ได้รับการบรรจุส่วนใหญ่อยู่ในเขตนครหลวง ดังจะ
เห็นได้จากปี 2510 จากจำนวนผู้ได้รับการบรรจุทั้งหมด 8,464 คน บรรจุในเขต
นครหลวง 6,805 คน บรรจุสำนักแรงงานเขต 1,659 คน ส่วนที่อื่น ๆ ก็เช่น
เดียวกัน ดังแสดงในภาคผนวกตารางที่ 5

รายจ่ายกองจัดหางาน ระหว่างปี 2514 - 2519

หน่วย : บาท

พ.ศ.	เงินเดือน	ค่าจ้างประจำ	ค่าจ้างชั่วคราว	ค่าตอบแทน	ค่าใช้จ่าย	ค่าวัสดุ	ค่าครุภัณฑ์	รวม
2514	788,400	33,900	7,200	27,100	182,900	160,100	96,800	1,296,400
2515	803,400	31,400	56,700	34,400	174,900	140,100	18,400	1,259,300
2516	819,700	17,700	195,700	20,000	310,000	161,900	22,100	1,547,100
2517	916,300	20,100	297,300	24,000	335,200	180,000	144,200	1,917,600
2518	1,055,600	28,400	630,400	29,000	802,900	281,100	479,600	1,674,100
2519	1,405,800	30,400	447,100	29,000	810,000	281,100	30,900	3,034,300

ที่มา : งบประมาณรายจ่ายประจำปี 2514 - 2519 เอกสารงบประมาณฉบับที่ 3 เล่มที่ 5

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การคำนวณรายจ่ายการบรรจุต่อหัว เมื่อได้ค่ารายจ่ายของรัฐบาลเกี่ยวกับการจัดหางานให้ประชาชนทำ และได้ค่าของจำนวนแรงงานที่ได้รับการบรรจุในแต่ละปี ก็สามารถหาค่างบประมาณรายจ่ายในการบรรจุต่อหัวโดยเฉลี่ยได้ จากการคำนวณหาค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยต่อหัวระหว่างปี 2514 - 2517 ค่าใช้จ่ายต่อหัวมีลักษณะขึ้น ๆ ลง ๆ ไม่แน่นอน ดังจะเห็นได้จากในปี 2514 มีค่าใช้จ่ายต่อหัว 97.16 บาท ในปี 2515 ค่าใช้จ่ายต่อหัวเป็น 67.10 บาท และในปี 2517 ค่าใช้จ่ายต่อหัวเป็น 77.79 บาท แต่เมื่อคิดเฉลี่ยแล้วค่าใช้จ่ายต่อหัวจะเป็น 75.77 บาท ดังแสดงในตารางที่ 25

ตารางที่ 25

ค่าใช้จ่ายของผู้ที่ได้รับการบรรจุต่อหัว

ปี	ค่าใช้จ่าย (1)	จำนวนผู้ได้รับการบรรจุ (2)	ค่าใช้จ่ายต่อหัว (3)
2514	1,296,400	13,343	97.16
2515	1,259,300	18,769	67.10
2516	1,547,100	25,352	61.02
2517	1,917,600	24,651	77.79
ค่าใช้จ่ายต่อหัวโดยเฉลี่ย			75.77

ที่มา : col (1) มาจากตารางที่ 24

col (2) มาจากภาคผนวกตารางที่ 5

col (3) = col (1) ÷ col (2)

แต่จากการคำนวณของผู้เชี่ยวชาญในกองจัดทำงานทำ พิจารณา
ค่าใช้จ่ายของการจัดทำงานต่อหัวคิดโดยเฉลี่ยเป็น 70 บาท¹⁸ การที่ค่าใช้จ่ายที่
คำนวณมาได้โดยเฉลี่ยสูงกว่าที่ผู้เชี่ยวชาญคำนวณนั้น อาจจะเป็นเพราะข้อมูลที่ใช้
ในการคำนวณเป็นค่าใช้จ่ายของตัวเลขงบประมาณ ซึ่งทางกองจัดทำงานทำได้รับ
และในการใช้จ่ายจริง ๆ อาจใช้จ่ายต่ำกว่างบประมาณที่ได้รับ จึงทำให้ค่าใช้จ่าย
โดยเฉลี่ยสูงกว่าที่ผู้เชี่ยวชาญคำนวณไว้ ดังนั้น เพื่อที่จะปรับค่าใช้จ่ายต่อหัวของ
การจัดทำงานนั้นให้ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด จึงจะใช้ค่าเฉลี่ยของทั้ง 2
กรณี เป็นค่าใช้จ่ายของการจัดทำงานต่อหัว คือ 72.88 บาท

2. ค่าใช้จ่ายซึ่งอาจประหยัดได้จากการจ้างงานในอุตสาหกรรม
ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ปัจจัยสำคัญในการคำนวณหาค่า คือ

1. ค่าใช้จ่ายในการบรรจุต่อหัว ซึ่งได้คำนวณแล้วเป็น
72.88 บาท/คน

2. จำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์
ที่อาจจะไปสมัครงานและได้รับการบรรจุ ถ้าอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์
ไม่เกิดขึ้น

จากการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้สมัครงานกับผู้ไม่มีงานทำใน
ปี 2513 - 2517 พบว่า จำนวนของผู้สมัครงานต่อผู้ไม่มีงานทำมีลักษณะไม่แน่นอน
เช่น ในปี 2513 ร้อยละของผู้สมัครงานต่อผู้ไม่มีงานทำคิดเป็นร้อยละ 24.78
และได้เพิ่มเป็นร้อยละ 50.28 ในปี 2514 แต่ในปี 2515 กลับลดลงเป็นร้อยละ
7.05 และได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เป็นร้อยละ 10.80 ในปี 2517 เมื่อแยกพิจารณา
ตามเพศ จะพบว่าร้อยละของผู้สมัครงานคือผู้ไม่มีงานทำ มีลักษณะการขึ้นลง เช่น

เกี่ยวกับการศึกษาอย่างร่วม ๆ ไม่ว่าจะ เป็นเพศหญิงหรือชาย ในกรณีเช่นนี้ตัวเลข
ที่จะแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้สมัครงานกับผู้มีงานทำได้ดีที่สุด คือ ค่าเฉลี่ย
จากผลของการคำนวณจะได้ค่าเฉลี่ยของผู้สมัครงานต่อผู้มีงานทำร้อยละ 20.04
และเมื่อพิจารณาแยกตามเพศจะได้ค่าเฉลี่ยของผู้สมัครงานชายต่อผู้มีงานทำชาย
ร้อยละ 20.49 ส่วนแรงงานหญิงจะได้ค่าเฉลี่ยของผู้สมัครงานหญิงต่อผู้มีงานทำ
หญิงร้อยละ 18.49 ดังแสดงในตารางที่ 26

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์
ถ้าไม่ทำงานในโรงงานนี้อาจจะมาสมัครงานที่กรมแรงงานร้อยละ
18.49¹⁹ ซึ่งเป็นอัตราของว่างงานต่อผู้มีงานทำหญิง ทั้งนี้ เนื่องจาก

¹⁹ ร้อยละ 18.49 ที่คาดว่าจะมีสมัครงานนั้น ถ้าพิจารณาอย่างละเอียด
อาจเป็นไปได้ว่า แรงงานหญิงที่กำลังศึกษาอาจจะมาสมัครงานมากกว่าอัตรานี้
ก็ได้ หรืออาจมาสมัครงานทุกคนก็ได้ แต่เนื่องจากไม่สามารถวิเคราะห์ความรู้สึก
ของแรงงานเหล่านี้ได้ว่า ถ้าเขาไม่มีงานทำแล้วเขาจะมาสมัครงานหรือไม่ หรือ
สำหรับการที่คนมีงานทำแล้วนั้น ในการย้ายงานเขาจะมาสมัครงานที่กรมแรงงาน
หรือไม่ ดังนั้น จึงใช้หลักทั่ว ๆ ไปของแรงงานทั่วประเทศมาพิจารณา ซึ่งอาจทำ
ให้ค่าที่ได้รับต่ำกว่าความเป็นจริงก็ได้ (**Under estimate**) แต่เป็นหลักเกณฑ์
ที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

ตารางที่ 26

ผู้สมัครงาน ผู้ไม่มื้งานทำ ทัวราชอาณาจักรระหว่างปี 2513 - 2517

พ.ศ.	(1) ผู้สมัครงาน			(2) ผู้ไม่มื้งานทำ			(3) ร้อยละของผู้สมัครงานต่อผู้ไม่มื้งานทำ		
	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง
2513	24,781	20,414	4,367	100,000	77,778	22,222	24.78	26.25	19.65
2514	42,741	34,191	8,550	85,000	66,111	18,889	50.28	51.72	45.26
2515	60,587	49,946	10,641	860,000	668,889	191,111	7.05	7.47	5.57
2516	61,443	46,222	15,221	842,000	654,889	187,111	7.30	7.06	8.13
2517	77,553	55,484	22,069	718,000	558,444	159,556	10.80	9.94	13.83
ค่าเฉลี่ย							20.04	20.49	18.49

(1) จากตารางภาคผนวก ตารางที่ 5

(2) จากตารางที่ 20 (การแยกเพศชายและหญิง ใช้อัตราส่วนโดยเฉลี่ย ชาย : หญิง = .5 : 1 โดยคิดมาจากภาคผนวกในตารางที่ 3)

แรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์เป็นแรงงานหญิง และมีคุณสมบัติคล้ายกับแรงงานที่ว่างงานโดยทั่วไป ²⁰

เมื่อพิจารณาผู้สมัครงานต่อผู้ได้รับการบรรจุในเขตนครหลวง ในระหว่างปี 2500 - 2517 ผู้ที่ได้รับการบรรจุในแต่ละปีมีอัตราขึ้น ๆ ลง ๆ ไม่นั่น แต่เมื่อคิดเฉลี่ยทั้งหมดในช่วงปี 2500 - 2517 จะได้อัตราของผู้ได้รับการบรรจุต่อผู้สมัครงาน 51.24 ดังแสดงในตารางภาคผนวกตารางที่ 6 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า อัตราของผู้สมัครและได้รับการบรรจุต่อผู้ไม่มีงานทำเป็นอัตรา 9.47 ²¹ ก็นำค่านี้ไปหาจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ที่ได้รับการบรรจุ ดังแสดงในตารางที่ 27

²⁰ จากการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของแรงงานทั่วไปกับแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ หน้า 66 ว่าคนที่ว่างงานกับแรงงานที่ทำในอุตสาหกรรมนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และแรงงานที่มาสมัครงานก็มีลักษณะคล้ายกับแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ เช่น มีการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 เฉลี่ยร้อยละ 46.56 (เป็นค่าเฉลี่ยระหว่างปี 2510 - 2514) คำนวณมาจากตารางที่ 7 ก. - 7 จ. ในหนังสือสถิติแรงงาน 2510 หน้า 76, ปี 2511 หน้า 74 ปี 2512 หน้า 43, ปี 2513 - 2514 หน้า 49 และปี 2515 - 2516 หน้า 27)

²¹ ร้อยละของผู้สมัครและได้รับการบรรจุต่อผู้ไม่มีงานทำ = $\frac{\text{ร้อยละของผู้สมัครและได้รับการบรรจุต่อผู้สมัครงาน}}{\text{ร้อยละของผู้ว่างงานต่อผู้สมัครงาน}}$

ค่าใช้จ่ายที่อาจประหยัดได้ของกองจัดหางานอื่นเนื่องจากการสร้างงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

หน่วย : 1 หน่วย

ปีที่	จำนวนแรงงาน ในอุตสาหกรรม (1)	จำนวนแรงงาน ที่ได้รับการบรรจุ (2)	ค่าใช้จ่ายในการ บรรจุต่อหัว (3)	ค่าใช้จ่ายที่อาจประหยัดจาก			
				อุตสาหกรรมผลิต ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ (4)	บริษัท ก. (5)	บริษัท ข. (6)	บริษัท ค. (7)
1	560	53	72.88	3,862.64	1,724.44	896.68	1,241.56
2	1,832	173	72.88	12,608.24	6,689.52	1,376.45	4,542.27
3	3,074	291	72.88	21,208.08	12,418.52	1,890.38	6,899.18
4	6,050	573	72.88	41,760.24	24,158.82	3,791.48	13,805.04
5	10,100	956	72.88	69,673.28	41,390.01	4,139.01	24,744.21
6	10,100	956	72.88	69,673.28	41,390.01	4,139.01	24,744.21
7	10,100	956	72.88	69,673.28	41,390.01	4,139.01	24,744.21
8	10,100	956	72.88	69,673.28	41,390.01	4,139.01	24,744.21
9	10,100	956	72.88	69,673.28	41,390.01	4,139.01	24,744.21
10	10,100	956	72.88	69,673.28	41,390.01	4,139.01	24,744.21

ที่มา : Col (1) มาจากตารางที่ 21, Col (2) คำนวณจาก 9.47% ของ Col (1)
 Col (3) คัดจากค่าเฉลี่ยในตารางที่ 25 เฉลี่ยกับที่ผู้เชี่ยวชาญคำนวณมาได้
 Col (4) มาจาก Col (2) X Col (3)

การคำนวณหาค่าใช้จ่ายที่อาจประหยัดของกองจัดหางานอื่นเนื่องจากการสร้างงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

แสดงผลการคำนวณไว้ในตารางที่ 27 ซึ่งจะเห็นว่าค่าใช้จ่ายที่อาจประหยัดได้จากอุตสาหกรรมนี้ ในปีที่ 1 ถึงปีที่ 10 ในช่วงปีที่ 1 ถึงปีที่ 5 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 3,862.64 บาท ในปีที่ 1 เป็น 69,673.28 บาท ในปีที่ 5 และในช่วงปีที่ 5 - 10 ค่าใช้จ่ายที่อาจประหยัดได้จากอุตสาหกรรมนี้คงที่คือ ปีละ 69,673.28 บาท และเมื่อพิจารณาแยกแต่ละบริษัทก็จะมีลักษณะค่าใช้จ่ายที่อาจประหยัดได้ไปในแนวทางเดียวกัน

ข. การประหยัดค่าใช้จ่ายในการลดลงของอาชญากรรมอันเนื่องมาจากการสร้างงาน ปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาหนึ่งที่มีผลต่อเศรษฐกิจและสังคม ความเสียหายอันเป็นผลจากอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น มีมูลค่ามหาศาลยากที่จะคำนวณเป็นตัวเลขที่ถูกต้องได้ ปีหนึ่ง ๆ รัฐบาลต้องเสียค่าใช้จ่ายไปในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมมีไม่น้อย บางประเทศจัดสรรงบประมาณถึงร้อยละ 16 ไปในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมเพียงอย่างเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่กำลังพัฒนา ใช้จ่ายเงินไปในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมสูงกว่าประเทศที่พัฒนาแล้ว นับว่าเป็นสถานการณ์ที่เป็นอุปสรรคสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนา ซึ่งแทนที่จะใช้เงินงบประมาณในด้านการศึกษา สุขภาพ อนามัยของประชาชน กลับต้องมาเสียค่าใช้จ่ายในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม นอกจากนี้ ยังรวมถึงการสูญเสียทรัพย์สินของผู้เสียหายในอาชญากรรมต่อทรัพย์สินต่อชีวิต ค่าใช้จ่ายในการป้องกันภัยจากโจรกรรม การขาดรายได้ของผู้ที่กระทำผิดที่ถูกจำคุก และของผู้เสียหายที่พิการอันเป็นผลจากอาชญากรรม ตลอดจนเป็นการของรัฐบาลจะต้องเลี้ยงดูอุปการะครอบครัวของผู้กระทำผิดและผู้เสียหายด้วย

อย่างไรก็ดี ผลเสียของอาชญากรรมเท่าที่กล่าวมาแล้วนั้น ยังรวมถึง ความทุกข์ความเจ็บปวดของผู้เสียหายนั้นยากที่จะประเมินได้ ความกลัว ความหวาดระแวง การขาดความมั่นใจในความปลอดภัยจากอาชญากรรมของคนทั่วไปไม่ว่าชนชั้นใด ในบางประเทศความกลัวภัยจากอาชญากรรมของประชาชนถึงกับเป็นเหตุให้ต้องมีการเปลี่ยนแปลงคณะรัฐบาลที่ขาดประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม

ดังนั้น การลดลงของอาชญากรรมจึงเท่ากับเป็นการลดค่าใช้จ่ายตั้งที่ใดที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เมื่อพิจารณาสาเหตุของอาชญากรรมพบว่า

การว่างงานเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรม²² แต่เป็นที่น่าเสียดายที่มีสถิติการว่างงานในช่วงเวลาเพียงไม่กี่ปี และยังไม่เคยมีการศึกษาระยะยาวใด ๆ ที่เกี่ยวกับการว่างงาน ดังนั้น ถึงแม้ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า ปัญหาอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นในกรุงเทพมหานคร มีผลส่วนหนึ่งมาจากการว่างงาน แต่ข้อมูลที่มีอยู่แล้วก็ไม่สามารถพิสูจน์ความสัมพันธ์นี้ได้ อย่างไรก็ตาม การเปรียบเทียบอัตราอาชญากรรมกับการว่างงานใน 71 จังหวัด ได้แสดงว่า จังหวัดใดที่มีการว่างงานสูงก็มักมีอัตราอาชญากรรมสูงด้วย นอกจากนี้ ในการศึกษาสภาพการทำงานของนักโทษทั้งชายหญิงจะเห็นว่า การว่างงานมีส่วนในการประกอบอาชญากรรม เช่น การศึกษาเฉพาะกรณีนักโทษคือออกกรรจ์ชาย จำนวน 35 ราย พบว่า ผู้ประกอบอาชญากรรมชายร้อยละ 28.6 ไม่เคยทำงาน และร้อยละ 42.8 ของทั้งหมดเป็นผู้ว่างงาน ผู้มีงานทำมีเพียงร้อยละ 28.6 เท่านั้น ดังแสดงในตารางที่ 28 จากสภาพการทำงานของนักโทษชายเหล่านี้ แสดงถึง ความสัมพันธ์ระหว่าง

22

หน่วยวิจัย สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย การเติบโตของเขตชุมชนในกรุงเทพมหานคร 2519 หน้า 162.

งานกับการประกอบอาชีพกรรมชายในประเทศไทย มีความสัมพันธ์ในทางบวก
สนับสนุนข้อสมมุติฐานที่ว่า ยังมีอัตราการว่างงานสูง อัตราการประกอบอาชีพกรรม
ยิ่งสูงไปด้วย

ตารางที่ 28

สถานภาพการทำงานของผู้ตอบคคืออาชีพชาย จำนวน 35 คน

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคยทำงาน	10	25.6
ว่างงาน	15	42.8
มีงานทำ	10	28.6
รวม	35	100.0

ที่มา : หน่วยวิจัยสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย

อาชีพกรรมในเขตชุมชน ตารางที่ 58 หน้า 186

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในกรณีนักโทษหญิง จากการสัมภาษณ์นักโทษหญิงจำนวน 847 ราย²³ ที่ทัณฑสถานหญิงปากเกร็ด เกี่ยวกับสภาพการทำงาน จะพบว่านักโทษหญิงเหล่านี้ ร้อยละ 76 มีงานทำ โดยมีอาชีพรับจ้างและค้าขาย มีอยู่เพียงร้อยละ 24 เท่านั้น ที่ไม่มีงานทำ ดังแสดงในตารางที่ 29

ตารางที่ 29

สภาพการทำงานของนักโทษหญิงจำนวน 847 คน จากทัณฑสถานหญิงปากเกร็ด

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ได้ทำงาน	204	24.09
ค้าขาย	305	36.01
รับราชการ	17	2.01
รับจ้าง	321	37.90
รวม	847	100.0

ที่มา : ทัณฑสถานหญิงปากเกร็ด

²³ เป็นข้อมูลในแฟ้มประวัติของนักโทษหญิงที่ต้องโทษในทัณฑสถานหญิงปากเกร็ด ซึ่งได้สัมภาษณ์เอาไว้ โดยการสุ่มตัวอย่างนักโทษจำนวน 847 ราย ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงข้อมูลเกี่ยวกับการว่างงานอาจได้ต่ำกว่าความเป็นจริง เพราะเท่าที่นักสัมภาษณ์สังเกตส่วนใหญ่จะบอกมีงานทำ เพราะเกรงว่าถ้าไม่มีงานทำจะทำให้ถูกเพ่งเล็งมากขึ้น และนอกจากนี้ การประกอบอาชญากรรมคนพวกนี้มักเป็นพวกค้ายาเสพติด ดังนั้นเขาจึงมักบอกว่ามีอาชีพค้าขาย

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนักโทษหญิงกับนักโทษชาย จะพบว่าสาเหตุของการประกอบอาชญากรรมอันเนื่องมาจากการว่างงานของนักโทษชายมีมากกว่านักโทษหญิง ทั้งนี้ เนื่องจากเพศชายมักจะเป็นหัวหน้าครอบครัว ซึ่งจะต้องเป็นผู้หารายได้มาเลี้ยงครอบครัวมากกว่าหญิง

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า การว่างงานเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรม²⁴ และการแก้ปัญหาการว่างงานโดยการสร้างงานให้คนทำ ก็เท่ากับเป็นการลดค่าใช้จ่ายทางสังคมอันเนื่องมาจากอาชญากรรม สำหรับในกรณีการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งทำให้เกิดการจ้างงาน จึงเท่ากับเป็นการลดค่าใช้จ่ายทางสังคมอันเนื่องมาจากอาชญากรรมด้วย แต่การสร้างงานของอุตสาหกรรมนี้เป็นการสร้างงานให้กับสตรี ซึ่งมีโอกาสประกอบอาชญากรรมได้น้อยกว่าเพศชาย ดังจะเห็นได้จากสถิติการต้องโทษของผู้ประกอบ

²⁴ "การว่างงาน" ในที่นี้จะสมมติว่าเป็นการว่างงานโดยไม่สมัครใจ (Involuntary Unemployment) หมายความว่า ถ้าคนเหล่านี้มีงานทำก็จะไม่ประกอบอาชญากรรม ทั้งนี้เนื่องจากการว่างงานมี 2 อย่าง คือ

1. การว่างงานโดยสมัครใจ (Voluntary Unemployment)
ถ้าเป็นในกรณีนี้แล้ว การสร้างงานก็จะไม่เกิดประโยชน์ เพราะถึงแม้ว่าจะมีงานทำแต่เขาไม่ทำ เขาจะประกอบอาชญากรรม ดังนั้น การสร้างงานให้คนว่างงานประเภทนี้ก็จะไม่เป็นการช่วยลดอาชญากรรม

2. การว่างงานโดยไม่สมัครใจ (Involuntary Unemployment)
ในกรณีนี้ถ้ามีงานทำเขาก็จะไม่ประกอบอาชญากรรม ดังนั้น การสร้างงานให้คนเหล่านี้จะเป็นการช่วยลดอาชญากรรม

อาชญากรรมของศาลทั้วราชอาณาจักร ระหว่างปี 2514 - 2517 ซึ่งจะพบว่าจำนวนผู้ต้องโทษทั้งหมดในปี 2514 มีจำนวน 195,768 คน เป็นหญิง 40,986 คน คิดเป็นร้อยละ 20.94 ของผู้ต้องโทษทั้งหมด และในปี 2517 จำนวนผู้ต้องโทษทั้งหมด 265,199 คน เป็นหญิง 55,591 คน คิดเป็นร้อยละ 20.96 ของผู้ต้องโทษทั้งหมด แต่เมื่อพิจารณาเฉพาะในกรุงเทพฯ จะเห็นว่ามียุติการของผู้ต้องโทษหญิงต่อผู้ต้องราชทัณฑ์ทั้งหมดสูงกว่าทั่วประเทศ นอกจากนี้ อายุของผู้ต้องโทษส่วนใหญ่จะมีอายุมากกว่า 18 ปีขึ้นไป ดังแสดงในตารางภาคผนวก ตารางที่ 7.

แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าโอกาสที่สตรีจะประกอบอาชญากรรมมีน้อย แต่แนวโน้มของอัตราการประกอบอาชญากรรมของเพศหญิงได้เพิ่มสูงขึ้น²⁵ ย่อมแสดงว่าการสร้างงานให้หญิงทำในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์จะช่วยลดปัญหาอาชญากรรมมีแนวโน้มสูงขึ้น

ในการศึกษาถึงผลเสียของสังคมอันเนื่องมาจากอาชญากรรมในที่นี่จะประเมินเฉพาะความสูญเสียของรัฐบาลที่ใช้จ่ายเงินงบประมาณในขบวนการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ซึ่งได้แก่

²⁵ คณะผู้แทนรัฐบาลไทย "รายงานผลการประชุมว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อบุคคลกระทำผิด" ครั้งที่ 5 ณ เมืองเจนีวา ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ ระหว่างวันที่ 1 - 12 กันยายน 2518 หน้า 10

1. ค่าใช้จ่ายของตำรวจ เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม
2. ค่าใช้จ่ายของกรมอัยการในการพิจารณาคดี
3. ค่าใช้จ่ายของศาลในการตัดสินคดี
4. ค่าใช้จ่ายของราชทัณฑ์ในการคุมขังผู้กระทำความผิด

1. การหาค่าใช้จ่ายของตำรวจอันเนื่องมาจากอาชญากรรม

ลักษณะค่าใช้จ่ายของตำรวจมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จากปี 2514 - 2518 จะเห็นว่า ค่าใช้จ่ายของกรมตำรวจมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยเพิ่มขึ้นจาก 1,310.65 ล้านบาท ในปี 2514 เป็น 2,239.52 ล้านบาท ในปี 2518 ดังแสดงในภาคผนวกตารางที่ 8 เป็นที่สงสัยกันว่าค่าใช้จ่ายในกิจการตำรวจเป็นจำนวนเท่าใดที่ถูกต้องเป็นค่าใช้จ่ายในเรื่องการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม และถือว่าการป้องกันอาชญากรรมเป็นเรื่องสำคัญเท่ากับการสอบสวน มาตรการป้องกันของตำรวจกระทำทั้งที่เคอินลาดตะเวนและยานพาหนะ

ศาสตราจารย์ เจพี มาร์ติน²⁶ แห่งมหาวิทยาลัยเซาท์แธมตัน ได้เขียนหนังสือเรื่องตำรวจ : ในการศึกษาคำนวณกำลังคนชี้ให้เห็นถึงเปอร์เซ็นต์ของเวลาของตำรวจที่ถูกใช้ไปในงานต่าง ๆ ผลของการคำนวณแสดงให้เห็นว่า 67 เปอร์เซ็นต์ของเวลาของตำรวจใช้ไปในเรื่องการสอบสวนคดีอาชญากรรมและป้องกัน 21 เปอร์เซ็นต์ในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับอาชญากรรม และ 12 เปอร์เซ็นต์ในเรื่องศาล ดังนั้น ค่าใช้จ่ายสำหรับการป้องกันอาชญากรรม

²⁶ ความสูญเสียอันเนื่องมาจากอาชญากรรม โดย นอร์แมน ฟาวเลอร์ สมาชิกวุฒิสภา หน้า 9 แปลโดย อ. พรศรี ชาติยานนท์

หรือการสูญเสียอันเนื่องมาจากอาชญากรรมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตำรวจ จะมีถึง 67 เปอร์เซ็นต์ของรายจ่ายของตำรวจทั้งหมด

สำหรับประเทศไทยยังไม่เคยมีการคำนวณค่าใช้จ่ายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ว่าเป็นกี่เปอร์เซ็นต์ของค่าใช้จ่ายในกิจการตำรวจทั้งหมด จากการสัมภาษณ์หัวหน้ากองกำลังพล กรมตำรวจ พบว่า กำลังพลของตำรวจประมาณ 48 เปอร์เซ็นต์ของตำรวจทั้งหมด ใช้ไปในด้านการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม แต่เมื่อพิจารณาถึงค่าใช้จ่ายของตำรวจที่ใช้ในด้านการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม จะพบว่ามีค่าใช้จ่ายสูงกว่าตำรวจในท่านอื่น ๆ เมื่อคิดค่าเฉลี่ยแล้ว ตำรวจในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม จะเสียค่าใช้จ่ายต่อคนเป็น 1.5 เท่าของค่าใช้จ่ายของตำรวจในท่านอื่น ๆ เมื่อคิดเป็นเปอร์เซ็นต์แล้วจะมีค่าใช้จ่ายของตำรวจทางด้านการป้องกันและปราบปรามเป็น 58 เปอร์เซ็นต์²⁷ ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด แต่เนื่องจากค่าใช้จ่ายบางส่วน เช่น ค่าวัสดุ ครุภัณฑ์ ที่ดิน และสิ่งก่อสร้างนั้น เป็นงบประมาณที่รัฐบาลจะต้องสูญเสียในกรณีเมื่อมีกำลังพลเพิ่มขึ้นเท่า ๆ กัน สำหรับตำรวจในแต่ละคนทุกท่าน ดังนั้น จึงพิจารณาแยกค่าใช้จ่ายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนหนึ่ง ร้อยละ 48 ของค่าใช้จ่ายทางบ้านวัสดุ ครุภัณฑ์ ที่ดิน และ

$$\begin{aligned}
 & \text{27} \quad \text{ค่าใช้จ่ายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม} = 48 \times 1.5 \\
 & = 72 \text{ ส่วน} \\
 & \text{ค่าใช้จ่ายทั่ว ๆ ไป} = 52 \times 1 = 52 \text{ ส่วน} \quad \therefore \text{ค่าใช้จ่ายทั้งหมด} \\
 & 124 \text{ ส่วน} \\
 & \text{ค่าใช้จ่ายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม} = \frac{72}{124} \times 100 \\
 & = 58 \%
 \end{aligned}$$

สิ่งก่อสร้าง ส่วนที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 58 ของค่าใช้จ่ายที่เหลือ เมื่อรวมทั้ง 2 ส่วนจะได้ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยของตำรวจที่ใช้ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม เป็นร้อยละ 56 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด ดังแสดงในตารางที่ 30

ค่าใช้จ่ายของตำรวจในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมต่อ
อาชญากร 1 คน

ปัจจัยสำคัญในการคำนวณหาค่าใช้จ่ายในการป้องกันและปราบ
ปรามอาชญากรรมต่ออาชญากร 1 คน

1. ค่าใช้จ่ายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม
จากตารางที่ 30
2. จำนวนคนที่ประกอบอาชญากรรม ซึ่งจากสถิติของกรม
ตำรวจเกี่ยวกับคดีอาญาประเภทต่าง ๆ ทั่วประเทศ ระหว่างปี 2510 - 2517
มีแนวโน้มสูงขึ้นทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค และคดีที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่อยู่ในเขต
ภูมิภาคมากกว่าส่วนกลาง จะเห็นได้จากในปี 2517 จำนวนคดีทั้งหมด 748,252
คดี เป็นคดีในส่วนกลาง 179,890 คดี ส่วนภูมิภาค 568,362 คดี

ในด้านจำนวนผู้ประกอบอาชญากรรมก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก
ปี 2510 มีจำนวน 1,072,153 คน เป็น 1,159,791 ในปี 2517 ดังแสดง
ในภาคผนวกตารางที่ 9

ค่าใช้จ่ายของตำรวจเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม

หน่วย : ล้านบาท

ปี	(1) ค่าใช้จ่ายทั้งหมด ยกเว้นค่าวัสดุครภัณฑ์ ที่ดินและสิ่งก่อสร้าง	(2) 58.07 % ของ Col (1)	(3) ค่าวัสดุ ครภัณฑ์ ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง	(4) 48 % ของ Col (3)	(5) รวม	(6) ร้อยละของค่าใช้จ่าย ในอาชญากรรมต่อ รายจ่ายทั้งหมด
2514	1,070.92	621.88	239.72	115.07	736.95	56.22
2515	1,148.48	666.92	451.30	216.63	883.55	83.37
2516	1,304.18	757.34	355.44	170.61	927.95	55.91
2517	1,749.58	1,015.98	391.08	187.20	1,203.18	56.21
2518	2,055.19	1,193.45	184.33	88.48	1,281.93	57.24

ที่มา : Col (1) จากภาคผนวกตารางที่ 8 เป็นผลรวมของ Col (1) ถึง Col (5) และ Col (9) ถึง Col (10)

Col (3) จากภาคผนวกตารางที่ 8 เป็นผลรวมของ Col (6) ถึง Col (8)

Col (5) = Col (2) + Col (4)

Col (6) = (Col (1) + Col (3)) + Col (5) เมื่อคิดเฉลี่ยใน Col (6) จะได้อัตรา 56 (ไม่คิดปี 2515)

การคำนวณหาค่าใช้จ่ายของตำรวจต่ออาชญากร 1 คน จะสามารถ
หาได้ ดังแสดงในตารางที่ 31 และผลของการคำนวณจะได้ค่าใช้จ่ายของตำรวจ
ที่ใช้เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามต่อคนจากปี 2514 - 2517 มีแนวโน้มเพิ่ม
ขึ้นจาก 606.19 บาท ในปี 2514 และ 1,037.41 บาทในปี 2517 เมื่อคิด
เฉลี่ยเป็น 773.09 บาท

ตารางที่ 31

ค่าใช้จ่ายของตำรวจเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมต่อคดี ต่อคน

หน่วย : ล้านบาท

ปี	(1) ค่าใช้จ่าย (ล้านบาท)	(2) จำนวนคดี (ด้านคดี)	(4) ค่าใช้จ่ายต่อ คดี (บาท)	(3) จำนวนคน (ล้านคน)	(5) ค่าใช้จ่ายต่อคน
2514	736.95	.784333	939.5881	1.215716	606.1859
2515	883.55	.835994	1,056.8855	1.295791	681.8615
2516	927.95	.780663	1,188.6691	1.210028	766.8830
2517	1,203.18	.784552	1,533.5885	1.159791	1,037.411
2518	1,281.93	-	-	-	-
โดยเฉลี่ย			1,179.69		773.09

ที่มา : Col (1) มาจากตารางที่ 30 ใน Col (5)

Col (2), (3) มาจากภาคผนวกตารางที่ 9 ใน Col (3), Col (4)

Col (4) = Col (1) ÷ Col (2)

Col (5) = Col (1) ÷ Col (3)

2. ค่าใช้จ่ายของกรมอัยการอันเนื่องมาจากอาชญากรรม

ค่าใช้จ่ายของกรมอัยการ ลักษณะค่าใช้จ่ายของกรมอัยการมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จากปี 2514 - 2518 โดยเพิ่มจาก 34.16 ล้านบาทในปี 2514 เป็น 54.61 ล้านบาทในปี 2518 ดังแสดงในภาคผนวกตารางที่ 10

เนื่องจากหน้าที่ของกรมอัยการมีหลายอย่าง เช่น การพิจารณาสำนวนการดำเนินคดีชั้นศาล งานกฎหมายอื่น ๆ เมื่อพิจารณาถึงหน้าที่ของอัยการที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมแล้ว พบว่าเวลาส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 70²⁸ ของเวลาทั้งหมดใช้ในด้านเกี่ยวกับอาชญากรรม ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าค่าใช้จ่ายของกรมอัยการอันสืบเนื่องมาจากอาชญากรรมประมาณร้อยละ 70 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด ซึ่งจะได้ค่าใช้จ่ายของกรมอัยการเกี่ยวกับการพิจารณาคดีเป็น 23.92 ล้านบาทในปี 2514 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เป็น 33.94 ล้านบาทในปี 2517 ดังแสดงในตารางที่ 32

จำนวนคดีที่เป็นคดี

จากสถิติของกรมอัยการทั่วราชอาณาจักร ตั้งแต่ 2514 - 2517 พบว่าจำนวนคดีมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 98,799 คดี ในปี 2514 เป็น 129,893 คดี ในปี 2517 ในด้านจำนวนคดีที่เป็นคดีก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน โดยเพิ่มจาก 144,474 คน ในปี 2514 เป็น 198,595 คน ในปี 2517 ดังแสดงในภาคผนวกตารางที่ 11

²⁸ พิจารณาจากผลงานของกรมอัยการที่ได้กระทำ ซึ่งเป็นการคาดคะเนโดยรวม ๆ กัน ทั้งนี้ เพราะไม่สามารถแยกออกโดยเด็ดขาดได้ว่า อัยการคนใดทำเกี่ยวกับเรื่องอาชญากรรมโดยตรง แต่สรุปได้ว่าผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับอาชญากรรม

ตารางที่ 32

96

แสดงค่าใช้จ่ายของกรมอัยการ ต่อคดี ต่อคน ระหว่างปี 2514 - 2517

ปี	(1) ค่าใช้จ่ายทั้งหมด ของกรมอัยการ (ล้านบาท)	(2) ค่าใช้จ่ายของอัยการ อันเนื่องมาจากอาชญา กรรม (ล้านบาท)	(3) จำนวนคดีทั้งหมด ของกรมอัยการ (ล้านคดี)	(4) จำนวนคนทั้งหมด ของกรมอัยการ (ล้านคน)	(5) ค่าใช้จ่ายต่อกคดี (บาท)	(6) ค่าใช้จ่ายต่อคน (บาท)
2514	34.16	23.92	.098799	.144474	242.11	165.57
2515	36.93	25.85	.106809	.158842	242.02	162.74
2516	39.29	27.50	.120260	.181874	228.67	151.20
2517	48.48	33.94	.129893	.198595	261.29	170.90
ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย					243.52	162.60

ที่มา : Col (1) มาจากภาคผนวกตารางที่ 10

Col (2) 70 % ของ Col (1)

Col (3), Col (4) มาจากภาคผนวกตารางที่ 11

Col (5) = Col (2) ÷ Col (3)

Col (6) = Col (2) ÷ Col (4)

ค่าใช้จ่ายของกรมอัยการต่อคน (ที่ต่อคดี)

จากผลการคำนวณหาค่าใช้จ่ายกรมอัยการต่อคนต่อคดี 1 คน จะได้ค่าใช้จ่ายต่อคน ระหว่างปี 2514 - 2517 มีลักษณะแนวโน้มลดลงในช่วงแรก และเพิ่มขึ้นในตอนหลัง จะเห็นได้จากค่าใช้จ่ายต่อคนในปี 2514 เป็น 165.57 บาท และได้ลดมาเรื่อย ๆ จนเป็น 151.20 บาท ในปี 2516 และได้เพิ่มเป็น 170.90 บาท ในปี 2517 แต่เมื่อคิดเฉลี่ยจะได้ค่าใช้จ่ายของกรมอัยการต่อคนเป็นจำนวน 162.60 บาท ดังแสดงการคำนวณผลที่ได้ในตารางที่ 32

3. ค่าใช้จ่ายของศาลในการพิจารณาคดีอาญา

เนื่องจากข้อมูลเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายนั้น เป็นข้อมูลที่แสดงถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดของกระทรวงยุติธรรม ไม่สามารถที่จะแยกอย่างใดก็ตามได้ว่าจำนวนเท่าไรที่ใช้ไปในการพิจารณาคดีอาญา ดังนั้น ในการคำนวณหาจะต้องพิจารณาเปรียบเทียบว่า ค่าใช้จ่ายในการพิจารณาคดีนั้นเป็นจำนวนเงินเท่าไรต่อคดี และคดีอาญาทั่วราชอาณาจักรเป็นจำนวนเท่าไร ก็จะสามารถหาค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการพิจารณาพิจารณาคดีอาญา ซึ่งจะต้องพิจารณาดังต่อไปนี้

ค่าใช้จ่ายทั้งหมดของกระทรวงยุติธรรม จากสถิติแสดงค่าใช้จ่ายทั้งหมดของกระทรวงยุติธรรม จากปี 2514 - 2517 ค่าใช้จ่ายมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 81.60 ล้านบาท ในปี 2514 เป็น 99.80 ล้านบาท ในปี 2517 ดังแสดงในภาคผนวกตารางที่ 12

จำนวนคดีของศาลทั่วราชอาณาจักร จากสถิติแสดงจำนวนคดีที่ได้ทำการพิจารณาของศาลทั่วราชอาณาจักร จากปี 2514 - 2517 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 160,061 คดี ในปี 2514 เป็น 199,218 คดี ในปี 2517 และเมื่อ

พิจารณาเฉพาะคดีอาญาทั่วประเทศจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 135,071 คดี ในปี 2514 เป็น 171,482 คดี ในปี 2517 ดังแสดงในตารางที่ 33

ค่าใช้จ่ายของศาลคดีอาญาทั่วประเทศเมื่อทราบรายจ่ายทั้งหมดของกระทรวงยุติธรรม จำนวนคดีทั้งหมดทั่วประเทศอาญา และจำนวนคดีอาญาทั่วประเทศก็สามารถหาค่าใช้จ่ายต่อกคดี และค่าใช้จ่ายของคดีอาญาทั่วประเทศ ดังแสดงผลการคำนวณในตารางที่ 33

จากผลการคำนวณ จะเห็นว่าค่าใช้จ่ายต่อกคดีในแต่ละปีมีลักษณะขึ้น ๆ ลง ๆ เช่น ในปี 2514 ค่าใช้จ่ายต่อกคดีเป็น 509.81 บาท ในปี 2515 ค่าใช้จ่ายต่อกคดีลดลงเป็น 508.95 บาท แต่ในปี 2516 ค่าใช้จ่ายต่อกคดีเพิ่มขึ้นเป็น 614.15 บาท เมื่อคิดเฉลี่ยจากปี 2514 - 2517 จะได้ค่าใช้จ่ายต่อกคดีโดยเฉลี่ยเป็น 533.47 บาท ในด้านค่าใช้จ่ายของคดีอาญาก็มีลักษณะไม่แน่นอน จากปี 2514 - 2516 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 68,860,546 บาท ในปี 2514 เป็น 95,580,778 บาท ในปี 2516 และในปี 2517 กลับลดลงเป็น 85,905,622 บาท เมื่อคิดโดยเฉลี่ยทั้ง 4 ปี จะได้ค่าใช้จ่ายของคดีอาญาโดยเฉลี่ยต่อกคดี 80,543,510 บาท

ค่าใช้จ่ายของคดีอาญาต่อผู้ต้องหา 1 คน สิ่งสำคัญที่ใช้ในการคำนวณหา คือ

1. ค่าใช้จ่ายของคดีอาญาทั่วประเทศจากตารางที่ 33
2. จำนวนผู้ต้องหา จากสถิติจะเห็นว่าในช่วงปี 2514 - 2517 จำนวนผู้ต้องหาที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 210,802 คน ในปี 2514 เป็น 884,920 คนในปี 2517 และสามารถหาค่าใช้จ่ายต่อผู้ต้องหา 1 คน ได้ ดังแสดงในตารางที่ 33

จำนวนคดีที่พระราชอำนาจจักรและค่าใช้จ่ายต่อกคดี ค่าใช้จ่ายต่อกคน ของศาลที่พระราชอำนาจจักรปี 2514 - 2517

หน่วย : 1 หน่วย

ปี	(1) จำนวนคดีอาญาที่พระราชอำนาจจักร				(2) จำนวนคดีแพ่งที่พระราชอำนาจจักร				(3) รวมคดีที่ พระราชอำนาจ จักร	(4) ค่าใช้จ่ายของ กระทรวง ยุติธรรม	(5) ค่าใช้จ่าย ต่อกคดี	(6) ค่าใช้จ่ายของ คดีอาญา	(7) จำนวนคน ท้องหา	(8) ค่าใช้จ่าย ต่อก คนท้องหา
	ศาลที่ พระราช อำนาจจักร	ศาล แขวง	ศาล ทหาร	รวม	ศาลที่ พระราช อำนาจจักร	ศาล แขวง	คดี ล้ม ละลาย	รวม						
2514	93,045	34,720	7,306	135,071	24,492	318	180	24,990	160,061	81,600,000	509.81	68,860,546	210,802	326.66
2515	83,807	32,993	24,28	141,128	25,328	274	182	25,784	166,912	84,950,000	508.95	71,827,095	228,959	313.71
2516	87,991	32,918	4,722	155,631	26,540	309	163	27,012	182,643	112,170,000	614.15	95,580,778	256,890	372.07
2517	111,385	41,252	18,845	171,482	27,338	239	159	27,736	199,218	99,800,000	500.96	85,905,622	884,920	97.08
ค่าเฉลี่ย											533.47	80,543,510		277.38

ที่มา : Col (1), Col (2), Col (3), Col (7) มาจากฝ่ายสถิติกระทรวงยุติธรรม

Col (4) มาจากภาคผนวกตารางที่ 12

Col (5) = Col (4) ÷ Col (3)

Col (6) = Col (5) X Col (1)

Col (8) = Col (6) ÷ Col (7)

จากผลการคำนวณในตารางที่ 33 จะเห็นได้ว่าค่าใช้จ่ายของคดีอาญาต่อผู้ต้องหา 1 คน มีลักษณะไม่แน่นอน เช่น ในปี 2514 ค่าใช้จ่ายต่อผู้ต้องหา 1 คน เป็น 326.66 บาท แต่ในปี 2517 ค่าใช้จ่ายต่อผู้ต้องหา 1 คน เป็นเพียง 97.08 บาท เมื่อคิดโดยเฉลี่ยทั้ง 4 ปี จะได้ค่าใช้จ่ายต่อผู้ต้องหา 1 คน โดยเฉลี่ยเป็น 277.38 บาท

4. ค่าใช้จ่ายของกรมราชทัณฑ์

จากสถิติในปี 2514 - 2517 ลักษณะค่าใช้จ่ายของกรมราชทัณฑ์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 133.55 ล้านบาท ในปี 2514 เป็น 156.42 ล้านบาท ในปี 2517 ดังแสดงในภาคผนวกตารางที่ 13

ค่าใช้จ่ายของกรมราชทัณฑ์ต่อผู้ต้องราชทัณฑ์ 1 คน ปัจจุบันสำคัญในการคำนวณหา คือ

1. ค่าใช้จ่ายของกรมราชทัณฑ์ทั้งหมด ดังแสดงในภาคผนวกตารางที่ 13
2. จำนวนผู้ต้องราชทัณฑ์²⁹ มีลักษณะไม่แน่นอน บางปีเพิ่มขึ้น บางปีจำนวนลดลง เช่น จำนวนผู้ต้องราชทัณฑ์เป็น 48,607 คน ในปี 2513 ลดลงมาเป็น 42,412 คน ในปี 2514 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนเป็นจำนวน 60,803 คน ในปี 2517 แต่ลดลงเป็น 57,558 คน ในปี 2518 ดังแสดงในภาคผนวกตารางที่ 15

²⁹ จำนวนผู้ต้องราชทัณฑ์ ได้แก่ ผู้ต้องขัง ผู้รับการอบรม ผู้ต้องกักขัง ผู้ต้องขังไต่แก่ นักโทษเค็ดขาด คนต้องขัง คนฝากขัง ดังแสดงในภาคผนวกตารางที่ 14

เมื่อได้ค่าใช้จ่ายของกรมราชทัณฑ์ทั้งหมดในแต่ละปี และจำนวนผู้ต้องราชทัณฑ์ในแต่ละปี ก็จะสามารถหาค่าใช้จ่ายต่อผู้ต้องราชทัณฑ์ 1 คนได้ ดังแสดงในตารางที่ 34 ผลของการคำนวณจะค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อผู้ต้องราชทัณฑ์ 1 คน จากปี 2514 - 2517 มีลักษณะโดยเฉลี่ยขึ้น ๆ ลง ๆ เช่น ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อผู้ต้องราชทัณฑ์ 1 คน ในปี 2514 เป็น 3,148.87 บาท ได้ลดลงเหลือค่าใช้จ่ายต่อผู้ต้องราชทัณฑ์ 1 คน จำนวน 2,910.13 บาท ในปี 2515 และได้เพิ่มขึ้นเป็น 3,939.46 บาท ในปี 2516 เมื่อคิดโดยเฉลี่ยจะค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยต่อคนจำนวน 3,142.76 บาท ดังแสดงในตารางที่ 34

ตารางที่ 34

ค่าใช้จ่ายต่อจำนวนผู้ต้องราชทัณฑ์ทั้งหมด 2514 - 2517

ปี	(1) ค่าใช้จ่ายทั้งหมด ของกรมราชทัณฑ์ (บาท)	(2) จำนวนผู้ต้อง ราชทัณฑ์ (คน)	(3) เฉลี่ยค่าใช้จ่ายต่อผู้ ต้องราชทัณฑ์ 1 คน (บาท)	(4) เฉลี่ยค่าใช้จ่ายต่อวัน ของผู้ต้องราชทัณฑ์ 1 คน (บาท)
2514	133,550,000	42,412	3,148.87	8.62
2515	139,270,000	47,857	2,910.13	7.97
2516	197,820,000	50,215	3,939.46	10.79
2517	156,420,000	60,803	2,572.57	7.05
เฉลี่ยค่าใช้จ่ายต่อคนโดยเฉลี่ย			3,142.76	8.61

ที่มา : Column(1) มาจากภาคผนวกตารางที่ 13   Column(3)=Col(1)+Col(2)
 Column(2) มาจากภาคผนวกตารางที่ 15   Column(4)=Col(3)+365

ค่าใช้จ่ายของรัฐบาลที่ใช้ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมใน
ประเทศไทย

ค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม หาได้
จากการรวมค่าใช้จ่ายของกรมตำรวจในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม
ค่าใช้จ่ายของอัยการในการพิจารณาคดี ค่าใช้จ่ายของศาลในการพิพากษาคดี และ
ค่าใช้จ่ายของกรมราชทัณฑ์ในการคุมขังผู้ต้องราชทัณฑ์ จากการคำนวณในระหว่างปี
2514 - 2517 จะเห็นได้ว่า ในปีหนึ่ง ๆ รัฐบาลได้เสียค่าใช้จ่ายเป็นจำนวน
พันล้าน และมีแนวโน้มสูงขึ้น โดยรัฐบาลเสียค่าใช้จ่ายในการป้องกันและปราบปราม
อาชญากรรมทั้งหมด จำนวน 963.28 ล้านบาท ในปี 2514 และได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
จนเป็น 1,299.45 ล้านบาท ในปี 2517 ดังแสดงในตารางที่ 35

ค่าใช้จ่ายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากร 1 คน การ
พิจารณาเฉพาะอาชญากร 1 คน หาได้จากการรวมค่าใช้จ่ายในคดีตำรวจ อัยการ
ศาล และราชทัณฑ์ ต่อผู้กระทำความผิด 1 คน จะได้ 4,247.25 บาทในปี 2514 และ
3,877.96 บาทในปี 2517 ซึ่งมีลักษณะเพิ่มขึ้นในช่วง 2514 - 2516 แต่ในปี
2517 ลดลง ดังแสดงในตารางที่ 35

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

17

ตารางที่ 35

ค่าใช้จ่ายของรัฐบาลที่สูญเสียไปในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม

ปี	ค่าใช้จ่ายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม(ล้านบาท)					ค่าใช้จ่ายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ต่อคน				
	(1) ตำรวจ	(2) อัยการ	(3) ศาล	(4) ราชทัณฑ์	(5) รวม	(6) ตำรวจ	(7) อัยการ	(8) ศาล	(9) ราชทัณฑ์	(10) รวม
2514	736.95	23.92	68.86	133.55	963.28	606.19	165.57	326.66	3,148.87	4,247.25
2515	883.55	25.85	71.83	139.27	1,120.5	681.86	162.74	313.71	2,910.13	4,068.44
2516	927.95	27.50	95.58	197.82	1,248.85	766.88	151.20	372.07	3,939.46	5,229.61
2517	1,023.18	33.94	85.91	156.42	1,299.45	1,037.41	170.90	97.08	2,572.57	3,877.96
เฉลี่ย	892.91	27.80	80.55	156.77	1,158.02	773.09	162.60	277.38	3,142.76	4,355.82

ที่มา : Col (1), Col (6) มาจากตารางที่ 31

Col (2), Col (7) มาจากตารางที่ 32

Col (3), Col (8) มาจากตารางที่ 33

Col (4), Col (9) มาจากตารางที่ 34

Col (5) ผลรวมของ Col (1) ถึง Col (4)

Col (10) ผลรวมของ Col (6) ถึง Col (9)

การประหยัดค่าใช้จ่ายของรัฐบาลในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมอันเนื่องมาจากการสร้างงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

ปัจจัยที่จะต้องพิจารณาในการคำนวณหาค่าใช้จ่ายของรัฐบาลที่อาจประหยัดได้จากแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์อันเนื่องมาจากอาชญากรรมได้แก่

1. ค่าใช้จ่ายของอาชญากร 1 คน ดังแสดงในตารางที่ 35
2. จำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ ซึ่งอาจประกอบอาชญากรรม ซึ่งจะต้องพิจารณาความน่าจะเป็น (Probability) ของหญิงว่างงานที่จะประกอบอาชญากรรม

Probability (หญิงว่างงานที่ประกอบอาชญากรรม)

$$= \frac{\text{จำนวนคนว่างงานที่ประกอบอาชญากรรม}}{\text{จำนวนคนว่างงานทั้งหมด}}$$

จำนวนคนว่างงานที่ประกอบอาชญากรรม = ความน่าจะเป็นของอาชญากรรมที่เกิดจากการว่างงาน X จำนวนอาชญากรรม

จากการศึกษาสถานภาพการทำงานของนักโทษหญิงในทัณฑสถานหญิงพบว่า ในจำนวนนักโทษหญิงทั้งหมด มีร้อยละ 24.09³⁰ เป็นคนว่างงาน ดังนั้น ความน่าจะเป็นของอาชญากรรมที่ว่างงานจะมีค่าเท่ากับ .2409 เมื่อได้ค่าของความน่าจะเป็น (Probability) แล้วนำไปคูณกับจำนวนอาชญากรรมหญิงในแต่ละปี ก็จะได้ค่าจำนวนคนว่างงานที่เป็นอาชญากร และนำไปหารออกจาก

³⁰ ได้ศึกษาในตอนแรกจากตารางที่ 29.

จำนวนคนว่างงานทั้งหมด ก็จะได้ความน่าจะเป็นของหญิงที่ว่างงานที่อาจประกอบ
อาชีพการม ดังแสดงในตารางที่ 36 ซึ่งจะได้ค่าความน่าจะเป็นโดยเฉลี่ย -
.072

เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของผู้ต้องโทษหญิงในทัณฑสถานหญิงปากเกร็ด
 จะได้ว่า ผู้ต้องโทษหญิงส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 21 - 30 ปี ถึงร้อยละ 41.09
 ของผู้ต้องโทษหญิงทั้งหมด ในด้านการศึกษา การศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับประถม
 หนึ่งถึงประถมปีที่ 4 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 48.41 ของนักโทษหญิงทั้งหมด รองลง
 มาเป็นประถมศึกษาปีที่ 5 - 7 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 32.59 ของจำนวนผู้ต้องโทษ
 หญิงทั้งหมด ดังแสดงในตารางภาคผนวกตารางที่ 16

จากการศึกษาลักษณะของผู้ต้องโทษในทัณฑสถานหญิงปากเกร็ด นนทบุรี
ซึ่งเป็นกรณีตัวอย่างของผู้ต้องโทษหญิงโดยทั่วไป จะเห็นว่ามีลักษณะคล้ายกับแรง
งานที่ทำงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า
ความน่าจะเป็นของหญิงที่ว่างงาน (ถ้าไม่ได้มาทำงานในอุตสาหกรรมนี้) อาจจะ
ประกอบอาชีพการม = .072 และสามารถหาจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมนี้
(ในกรณีที่ถ้าอุตสาหกรรมนี้ไม่เกิดขึ้น) ที่อาจจะประกอบอาชีพการม ดังแสดง
ในตารางที่ 37

เมื่อได้ค่าใช้จ่ายของอาชีพการ 1 คน และจำนวนคนที่อาจจะประกอบ
อาชีพการม เราก็สามารถหาค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอาชีพการได้ ในกรณีที่อุตสาหกรรม
กรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ไม่เกิดขึ้น ถ้าโรงงานผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์
ตั้งขึ้นมา จึงเท่ากับเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายของอาชีพการม และได้แสดงผล
การคำนวณในตารางที่ 37 จะเห็นได้ว่าในปีหนึ่ง ๆ สามารถประหยัดค่าใช้จ่าย
ได้จำนวนไม่น้อย เช่น ในปีที่ 10 ประหยัดค่าใช้จ่ายได้ 3,166,681 บาท

ตารางที่ 36

18

ความน่าจะเป็นของหญิงที่ว่างงานจะประกอบอาชีพกรรม

พ.ศ.	(1) จำนวนหญิง ที่ว่างงาน	(2) จำนวนอาชีพ กรรมหญิง	(3) ความน่าจะเป็น ของอาชีพกรรมที่ ว่างงาน	(4) จำนวนคน ว่างงานที่ เป็นอาชีพกรรม	(5) ความน่าจะเป็น ที่หญิงว่างงานจะ ประกอบอาชีพ กรรม
2514	18,889	40,986	.2409	9,874	.5227
2515	191,111	51,032	.2409	12,294	.0643
2516	187,111	52,495	.2409	12,646	.0676
2517	159,556	55,591	.2409	13,392	.0839
เฉลี่ย					.072

ที่มา : Col (1) มาจากตารางที่ 26   Col(4) = Col(2) X Col(3)
 Col (2) มาจากภาคผนวกตารางที่ 7   Col(5) = Col(4) ÷ Col(1)
 Col (3) มาจากตารางที่ 29 ค่าที่ได้ อาจ
 เป็นค่า Under estimate

หมายเหตุ Col (5) ในปี 2514 ได้ค่าความน่าจะเป็นสูงมากแตกต่างไปจากปีอื่น ๆ
 ทั้งนี้เนื่องจากการว่างงานของหญิงมีน้อยมาก และในการคำนวณใช้
 ค่าความน่าจะเป็นของอาชีพกรรมที่ว่างงานเท่ากันทุกปี ซึ่งความจริงแล้วใน
 ปี 2514 อาจจะต่ำกว่าปีอื่น ๆ ก็ได้ ดังนั้น ในการหาค่าเฉลี่ยจะไม่คิดใน
 ปี 2514

การประหยัดค่าใช้จ่ายของอาชญากรรมอื่นเนื่องมาจากอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

หน่วย : 1 หน่วย

ปีที่	(1) จำนวน แรงงานใน อุตสาหกรรม	(2) ความน่าจะเป็นที่คน ว่างงานจะประกอบ อาชญากรรม	(3) จำนวนแรงงาน ที่อาจประกอบ อาชญากรรม	(4) ค่าใช้จ่ายในการป้องกัน และปราบปรามอาชญา กร. 1 คน	(5) การประหยัดค่าใช้จ่าย ทั้งหมดอันเนื่องมาจาก การว่างงานในอุตสาหกรรมนี้	(6) การประหยัดค่าใช้จ่ายแยกตามบริษัท		
						บริษัท ก.	บริษัท ข.	บริษัท ค.
1	560	.072	40	4,355.82	174,233	77,783	40,447	56,003
2	1,832	.072	132	4,355.82	574,968	305,059	62,769	207,140
3	3,074	.072	221	4,355.82	962,614	563,680	85,802	313,132
4	6,050	.072	436	4,355.82	1,899,138	1,098,675	172,649	627,814
5	10,100	.072	727	4,355.82	3,166,681	1,881,197	188,120	1,097,364
6	10,100	.072	727	4,355.82	3,166,681	1,881,197	188,120	1,097,364
7	10,100	.072	727	4,355.82	3,166,681	1,881,197	188,120	1,097,364
8	10,100	.072	727	4,355.82	3,166,681	1,881,197	188,120	1,097,364
9	10,100	.072	727	4,355.82	3,166,681	1,881,197	188,120	1,097,364
10	10,100	.072	727	4,355.82	3,166,681	1,881,197	188,120	1,097,364

ที่มา : Col (1) .มาจากตารางที่ 21

Col (2) มาจากตารางที่ 36

Col (3) = Col (1) X Col (2)

Col (4) มาจากตารางที่ 35

Col (5) = Col (3) X Col (4)

Col (6) แยกออกเป็นตามบริษัทโดยใช้อัตราของจำนวนการใน
แต่ละบริษัท

ค. การประหยัดค่าใช้จ่ายของรัฐบาลจากการลดลงของโสเภณี
และหญิงบริการต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการสร้างงานของอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วน
อิเล็กทรอนิกส์

จากประวัติความเป็นมาของโสเภณี การเลิกโสเภณีไม่สามารถทำได้³¹
 นอกจากพยายามลดจำนวนลง อาชีพโสเภณีถ้ามองอย่างผิวเผินจะเห็นได้ว่า ไม่ได้
เป็นปัญหาทางสังคมที่ร้ายแรง เพราะจะมีหญิงประเภทนี้หรือไม่ ไม่ได้มีผลกระทบต่อ
การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ แต่กลับจะเป็นการช่วยเหลือเศรษฐกิจของประเทศเพราะ
อยู่ในรูปที่หญิงเหล่านี้มีงานทำ มีรายได้ดีในรูปขายบริการ แต่ถ้าพิจารณาอย่างลึกซึ้ง
จะพบว่า โสเภณีและการค้าประเวณีเป็นปัญหาสังคมที่ร้ายแรงไม่แพ้ปัญหาอื่น ๆ
เพราะการค้าประเวณีมีโชยที่ตัวโสเภณีในการก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณ
ชนเท่านั้น แต่ปัญหาที่ติดตามมา³² ก็เหมือนจะร้ายแรงกว่าตัวโสเภณีเอง เช่น

- ปัญหาแกมโรค เนื่องจากการค้าประเวณีเป็นบ่อเกิดการ
แพร่แกมโรค รัฐบาลต้องจ่ายเงินงบประมาณแผ่นดินในปีหนึ่ง ๆ เป็นจำนวนไม่
น้อยเพื่อป้องกันและบำบัดผู้ป่วย นอกจากนี้ ผู้ป่วยยังต้องเสียเงินไปในการรักษา
ในบางรายถึงกับหยุดประกอบอาชีพ ขาดรายได้ ก่อให้เกิดผลเสียแก่เศรษฐกิจ

³¹ กองวิจัยและประเมินผล กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย "หนังสือ
 รายงานวิจัย เรื่อง สภาพชีวิตและปัญหาของหญิงค้าประเวณี อำเภอเมือง จังหวัด
 อุดรธานี 2 - 5 กันยายน พ.ศ. 2515 หน้า 11 - 12

³² เฉลิมพล สัตถากรณ์ "ปัญหาโสเภณีในประเทศไทย วิทยานิพนธ์ชั้น
 ปริญญาโท คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2508
 หน้า 24

- ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาเรื่องสำนัก เพราะโสเภณีเป็น
แหล่งมั่วสุม การพนัน ยาเสพติด ตลอดจนปัญหาที่เกี่ยวกับเด็กที่เกิดจากโสเภณีเอง
- ปัญหาที่ทำให้เกิดความเสื่อมโทรมทางศีลธรรม โดยมีการ
ล่อลวงเด็กมาจากชนบทมาประกอบอาชีพนี้

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นว่าปัญหามากมายที่เกิดจากโสเภณี ดังนั้น
การลดจำนวนโสเภณีหรือไม่ให้มีโสเภณีเพิ่มขึ้น นอกจากจะเป็นการลดปัญหาต่าง ๆ
ดังกล่าวข้างต้น ยังเป็นการลดค่าใช้จ่ายของรัฐบาลที่จะต้องสูญเสียเพื่ออบรมและ
ฝึกอาชีพของคนเหล่านี้ในรูปของการใช้จ่ายเงินงบประมาณแผ่นดินปีละจำนวนไม่น้อย

ในการศึกษาในที่นี้จะพิจารณาเฉพาะค่าใช้จ่ายของรัฐบาลในการ
สงเคราะห์ฝึกอบรมหญิงประเภทนี้ ซึ่งรัฐบาลอาจจะประหยัดได้อันเนื่องมาจากการ
สร้างงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

ปัจจัยที่สำคัญในการคำนวณ

1. จำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์
ที่อาจจะประกอบอาชีพค้าประเวณี ถ้าอุตสาหกรรมนี้ไม่เกิดขึ้น
2. ค่าใช้จ่ายที่รัฐบาลจ่ายให้หญิงโสเภณีในการสงเคราะห์
ฝึกอบรม 1 คน

1. จำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ที่อาจประกอบการค้าประเวณี
เนื่องจากไม่สามารถที่จะหาค่าจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ที่อาจประกอบการค้า
ประเวณีได้ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องศึกษาสภาพของหญิงค้าประเวณีโดยทั่วไป เพื่อ
เปรียบเทียบกับแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ และใช้แนวโน้มของหญิงค้าประเวณีที่มี
ลักษณะเหมือนกับแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ หากจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมนี้
ที่อาจจะประกอบการค้าประเวณี

ในการศึกษาสภาพของหญิงค้าประเวณี หญิงขายบริการ จะแยกศึกษา
ออกตามลักษณะ อายุ การศึกษา สถานภาพ สาเหตุ และอาชีพ โดยจะศึกษาสรุป
จากข้อมูลที่ทำกรวิจัย 4 แห่ง คือ

(1) การศึกษาภาวะโสเภณีกรุงเทพฯ ในปี 2503 ของคณะ
 อนุกรรมการวิจัยสาขาสังคมวิทยา

(2) รายงานวิจัย สภาพชีวิต และปัญหาหญิงค้าประเวณี
 อำเภอมือง จังหวัดอุดรธานี โดยกองวิจัยและประเมินผล กรมพัฒนาชุมชน
 กระทรวงมหาดไทย

(3) การใช้แรงงานสตรีในสถานบริการกับการพัฒนากำลังคน
 (ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานอาบอบนวดในสถานบริการ) ของ น.ส. สมคิด พลศรี
 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)

(4) ศึกษาจากหญิงค้าประเวณีที่ได้รับการสงเคราะห์
 ระหว่างปี 2511 - 2518 จากกองสัมมาอาชีวะสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

สรุปได้ว่า 33

อายุ ส่วนใหญ่อยู่ในระหว่างช่วงอายุ 16 - 21 ปี เมื่อพิจารณาเฉลี่ย
แล้วร้อยละ 55 ของหญิงค้าประเวณีทั้งหมด

การศึกษา ส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

สถานภาพทางสมรส ส่วนใหญ่แยกกันหรือหย่า รองลงมาก็เป็นคนโสด

สาเหตุของการค่าประเวณี ส่วนใหญ่เกิดขึ้นเพราะความสมัครใจประมาณ ร้อยละ 40 อีกประมาณร้อยละ 40 เนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจ เช่น ความยากจน การไม่ปึงงานทำ ไร้ที่พึ่ง และอื่น ๆ เมื่อพิจารณาเฉพาะสาเหตุอันเนื่องจากการไม่ มีงานทำก็มีประมาณร้อยละ 20

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถึงอาชีพของผู้เกี่ยวข้องก็มีส่วนผลักดันให้ค่า ประเวณี เช่น อาชีพของสามี ร้อยละ 36.4 และอาชีพพิชิตามารคาร้อยละ 15.5 ไม่มีงานทำ ในกรณีที่มีงานทำก็มีรายได้ต่ำ เพราะบิดจมารคส่วนมากมักมีอาชีพ รับจ้าง

เมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะของแรงงานที่ทำงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วน อิเล็กทรอนิกส์ จะพบว่ามีลักษณะคล้าย ๆ กัน ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าความน่าจะเป็นของคว่างงานที่จะเป็นโสเภณีหรือหญิงบริการ คือ ความน่าจะเป็นที่คนงานใน (อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์จะเป็นโสเภณีถ้าไม่ม้งานทำ ซึ่งจะได้เท่ากับ .25 ³⁴

34

การหาความน่าจะเป็น (Prob) ของคว่างงานที่เป็นโสเภณีหรือหญิง บริการ = $\frac{\text{จำนวนโสเภณีหรือหญิงบริการที่เป็นคว่างงาน}}{\text{จำนวนคว่างงาน}}$

จำนวนโสเภณีที่มาจากคว่างงาน = ความน่าจะเป็นของโสเภณี หรือหญิงบริการที่คว่างงาน X จำนวนโสเภณี (จากสถิติของกองควบคุมกามโรค กรมอนามัย พ.ศ. 2511 พบว่า จำนวนหญิงโสเภณีและหญิงสำสอนมี 151,244 คน จากตัวเลขของกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งทำการสำรวจในปี 2512 ปรากฏว่าจำนวน หญิงโสเภณีและหญิงบริการตามสถานที่ต่าง ๆ 182,495 คน ดังนั้น ในปี 2515 คาดว่าจะมีโสเภณีและหญิงบริการประมาณ 250,000 คน และจากตารางที่ จำนวนหญิงคว่างงานประมาณ 200,000 คน ความน่าจะเป็นของคว่างงานที่เป็น โสเภณีหรือหญิงบริการ = $\frac{.20 \times 250,000}{200,000} = .25$

ในการหาค่าจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์
ที่อาจประกอบการค้าประเวณี ได้เท่ากับจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ คุณกับ
ความน่าจะเป็นของหญิงค้าประเวณีอันเกิดจากการว่างงาน ดังแสดงในตาราง
ที่ 39 35

2. ค่าใช้จ่ายของรัฐบาลในการสงเคราะห์หญิงโสเภณี 1 คน

ค่าใช้จ่ายในการสงเคราะห์

จากรายเฉลี่ยงบประมาณประจำตัวของหญิงที่ได้รับการ
สงเคราะห์ระหว่างปี 2515 - 2519 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 3,264 บาท/คน
ในปี 2515 เป็น 4,225.46 บาท/คน ในปี 2519 ดังแสดงในภาคผนวกตาราง
ที่ 18 เมื่อพิจารณาใช้จ่ายจะเห็นว่าต่ำเกินไป (Under estimate) เพราะ
ยังไม่ได้รวมค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เช่น ทรัพย์สิน ค่าที่พัก ตลอดจนเจ้าหน้าที่ที่คอย
ดูแล

³⁵ ในกรณีที่หญิงว่างงานไปประกอบอาชญากรรมแล้ว หญิงกลุ่มนี้ไม่เป็น
โสเภณี แต่เนื่องจากการพิจารณาเราไม่สามารถแยกออกได้แน่ชัด จึงพิจารณา
รวม ๆ กัน จากในตอนแรกจะได้ความน่าจะเป็นหญิงว่างงานอาจประกอบอาชญา-
กรรม .072 ของคนว่างงานทั้งหมด และในกรณีนี้จะได้ความน่าจะเป็นของหญิง
ว่างงานที่จะเป็นโสเภณีหรือหญิงบริการ .25 ดังนั้น ความน่าจะเป็นของคนว่าง-
งานจะประกอบอาชญากรรมหรือโสเภณี = .322 และในการหาจำนวนแรงงาน
ในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ที่อาจเป็นโสเภณี = .25 คุณจำนวนแรง-
งานในอุตสาหกรรมนี้

เมื่อพิจารณาจากงบประมาณรายจ่ายสำหรับสงเคราะห์คน
บางประเภท ตั้งแต่ ปี 2514 - 2519 จะมีลักษณะแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก
6,752,503 บาท ในปี 2514 เป็น 10,007,562 บาท ในปี 2519 ดังแสดง
ในภาคผนวกตารางที่ 19

จำนวนผู้ได้รับการสงเคราะห์ จากปี 2514 - 2518

จำนวนหญิงที่ได้รับการสงเคราะห์ทั้ง 3 แห่ง คือ สถานสงเคราะห์หญิงบ้านปาก
เกร็ด บ้านเกร็ดตระการ และบ้านนารีสวัสดิ์ ซึ่งจำนวนผู้ได้รับการสงเคราะห์
ขึ้น ๆ ลง ๆ ไม่นแน่นอน ดังแสดงในภาคผนวกตารางที่ 20

การคำนวณค่าใช้จ่ายในการสงเคราะห์หญิงโสเภณี 1 คน
จะแสดงในตารางที่ 38 ผลการคำนวณจะได้ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยต่อโสเภณี 1 คน
มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 6,172.31 บาท ในปี 2514 ได้เพิ่มเป็น 10,196.19 บาท
ในปี 2518

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 38

ค่าใช้จ่ายในการสงเคราะห์หญิงบางประเภทต่อคนจากปี 2514 - 2518

พ.ศ.	(1) รายจ่ายของรัฐบาล	(2) จำนวนหญิงที่เข้ารับ การสงเคราะห์	(3) ค่าใช้จ่ายต่อคน
2514	6,752,503.1	1,094	6,172.31
2515	7,089,558.6	886	8,001.76
2516	7,664,039.5	974	7,868.62
2517	7,734,639.5	658	11,754.77
2518	9,829,123.4	964	10,196.19
เฉลี่ย	7,813,972.8	915	8,798.72

ที่มา : Col (1) มาจากภาคผนวกตารางที่ 19

Col (2) มาจากภาคผนวกตารางที่ 20

Col (3) = Col (1) ÷ Col (2)

การประหยัดค่าใช้จ่ายในการสงเคราะห์หญิงมางประเภทอื่นเนื่องมาจากการ
จ้างงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

เมื่อหาจำนวนหญิงที่อาจเป็นโสเภณี และค่าใช้จ่ายต่อโสเภณี 1 คน
ก็สามารถหาค่าใช้จ่ายอื่นจะประหยัดได้จากการสร้างงานในอุตสาหกรรมนี้
ดังแสดงในตารางที่ 39 ผลของการคำนวณจะได้ประหยัดจำนวน 1,231,820.8
บาท ในปีที่ 1 และมีแนวโน้มเป็น 22,216,768 บาท ในปีที่ 5 ส่วนปีที่ 5
ถึงปีที่ 10 ค่าใช้จ่ายไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อพิจารณาแยกแต่ละบริษัทก็จะมีลักษณะ
เช่นเดียวกัน คือ บริษัท ก. เป็น 554,319.36 บาท ในปีที่ 1 และเพิ่มขึ้น
เรื่อย ๆ จนเป็น 13,107,893 บาท ในปีที่ 5 , ปีที่ 5 ถึงปีที่ 10, ไม่เปลี่ยน
แปลง ส่วนบริษัท ข. และ ค. ก็เช่นเดียวกัน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แสดงการประหยัดค่าใช้จ่ายในการส่งเคราะห์โสเภณีอันเนื่องมาจากอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

ปีที่	(1) จำนวนแรงงาน ในอุตสาหกรรม	(2) จำนวนแรงงาน ที่อาจเป็นโสเภณี	(3) ค่าใช้จ่ายในการ ส่งเคราะห์โดย เฉลี่ยต่อโสเภณี 1 คน	(4) ค่าใช้จ่ายอาจประหยัด ได้จากการจ้างงานใน อุตสาหกรรม	(5) การประหยัด บริษัท ก.	(6) การประหยัด บริษัท ข.	(7) การประหยัด บริษัท ค.
1	560	140	8,798.72	1,231,820.8	554,319.36	283,318.78	394,182.72
2	1,832	458	8,798.72	4,029,813.7	2,135,801.2	443,279.5	1,450,733.00
3	3,074	769	8,798.72	6,766,215.6	3,992,067.2	608,959.4	2,165,189.0
4	6,050	1,513	8,798.72	13,312,463.0	7,854,353.1	1,198,121.6	4,259,988.4
5	10,100	2,525	8,798.72	22,216,768.0	13,107.893	1,333,006	7,775,869.0
6	10,100	2,525	8,798.72	22,216,768.0	13,107,893	1,333,006	7,775,869.0
7	10,100	2,525	8,798.72	22,216,768.0	13,107,893	1,333,006	7,775,869.0
8	10,100	2,525	8,798.72	22,216,768.0	13,107,893	1,333,006	7,775,869.0
9	10,100	2,525	8,798.72	22,216,768.0	13,107,893	1,333,006	7,775,869.0
10	10,100	2,525	8,798.72	22,216,768.0	13,107,893	1,333,006	7,775,869.0

ที่มา : Col (1) มาจากตารางที่ 21

Col (2) = Col (1) X .25 (ความน่าจะเป็นที่คนว่างงานจะเป็นหญิงค่าประเวณี)

Col (3) มาจากตารางที่ 38

Col (4) = Col (2) X Col (3)   Col (5), Col (6), Col (7) ใช้เปรียบเทียบจากจำนวนแรงงานในแต่ละบริษัท